

BIBLIATANULMÁNYOK

Mi tudható a halálról és a reménységről?

Írta: *Alberto R. Timm*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2022. október, november, december

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, 2022

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*

Lektorálta: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

A Tanítói mellékletben főként az újonnan revideált Károli-Bibliából
(rövidítve: ÚRK, Budapest, 2019, Veritas Kiadó) idézünk.

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Lázadás a tökéletes univerzumban	4
2. tanulmány: Halál a bűnbe süllyedt világban	10
3. tanulmány: Megérteni az emberi természetet	17
4. tanulmány: Reménység az Ószövetségben	23
5. tanulmány: Halottak feltámasztása a kereszttel előtt	29
6. tanulmány: Értünk halt meg	35
7. tanulmány: Krisztus diadala a halál felett	42
8. tanulmány: Reménység az Újszövetségben	48
9. tanulmány: Ellentmondó szakaszok?	54
10. tanulmány: Pokol tüze	60
11. tanulmány: Végidei csalások	66
12. tanulmány: A bibliai világnézet	72
13. tanulmány: Az ítélet folyamata	78
14. tanulmány: Isten mindent újjáteremt	84

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélikációs Központ (REK):

- www.remenyivt.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Lázadás a tökéletes univerzumban

Igeszakaszok: Ézsaiás 14:12-15; Ezékiel 28:11-19

Áttekintés

Isten a szeretet. Szeretetből teremtette az univerzumot úgy, hogy azt harmónia, béke, öröm és még több szeretet uralja. Betöltötte az úrt olyan lényekkel, akikkel szintén az volt a terve, hogy növekedjenek boldogságban, szolgálatban, szeretetben. Ezt a tökéletes rendet azonban a mennyben megzavarta az egyáltalán nem logikus lázadás a Teremtő ellen, akit a lázadó azzal vádolt, hogy zsarnokként szigorú engedelmisségre kényszerít. A szeretet törvényét a szabadság korlátozásaként mutatta be. Ennek következménye háború lett a mennyben (Jel 12:7).

Ami korábban hihetetlen volt, ekkor tragikus valósággá vált. A bölcs és szépséges teremtmény, a felkent, oltalmazó kérub (héberül: *kerub mimshakh hasokek*; Ez 28:14), akit Lucifernek, hajnal fiának hívtak (héberül: *helel ben shakhar*; Ézs 14:12), más fordításokban pedig „fényes hajnalcsillag”, a „reggel fia”, szembefordult az örökkévaló, szent, gondviselő és szerető Teremtővel. Igazságtalan vádakot hozott fel ellene és önmagát akarta felmagasztalni. Lucifer énközpontúságával, megnyerő modorával, hazugságaival, csalásával és önzésével megosztotta az angyalokat és tönkretette a menny tökéletes békéjét.

A végtelenül bölcs Isten tiszteletben tartotta Lucifer döntését, s ezzel lehetővé tette az értelmes lények számára, hogy megértsék, valójában milyen pusztító a gonosz természete, ami pedig elsöre vonzóan tűnt. Teremtmény támadt Alkotója ellen, és felborult a rend. Akinek védelmeznie kellett volna Isten kormányzatát és törvényét, alattomos módon ásta alá a tisztelet és szeretet elveit, és még az angyalok is elbizonytalanodtak Isten iránti hűségükben. Isten elfogadta az egyéni döntést, amivel bizonyította, hogy tiszteli a személyes szabadságot, de nem tudta elnézni, hogy az élet teljesen elpusztuljon értékeivel és a jószág elveivel együtt.

Kommentár

A gonosz eredetének titka

A gonosz eredete az egyik legnagyobb titok. Egyfelől működik „a törvénytíprás titkos bűne” (2Thessz 2:7), másfelől viszont munkálkodik „a kegyesség titka” is (1Tim 3:16), ami megoldást hoz a gonoszság problémájára. Lucifer büszkeségét legyőzte a testben megjelent Úr Jézus Krisztus alázata (Fil 2:6-11). Erkölcsi ereje és önzetlen szeretete által Jézus annak ellenére győzött Sátán felett, hogy fizikai értelemben gyengébb volt.

A gonosz irracionális és zavaros, a létezésére tehát lehetetlen logikus magyarázatot találni. Nincs oka. Ézsaiás 14 leírja Sátán bukásának körülményeit (de nem az okát), nevezetesen a büszkeséget. Ezékiel egyszerűen kijelenti, hogy a felkent kérub tökéletes, hibátlan volt megteremtésétől fogva, „míg gonoszság nem lett található” benne. Azzal, hogy elszakadt Istentől, Sátán megtörte a Teremtővel való kapcsolatát, elvágta magát az élet Forrásától, ami haldokláshoz vezet. Minden teremtményt (beleértve a mennyei angyalokat és a földi embereket is) úgy alkotott meg Isten, hogy életük teljesen tőle függ. Az engedetlenség és a lázadás kockázatát csak úgy lehet kizárni és a bővelkedő életet biztosítani, hogy ápoljuk ezt a szeretetkapcsolatot, és Isten közelében maradunk. Az előre vezető út Isten jellemének a megismerése, jóságának értékelése és a hálás lelkület.

A szeretet által kormányozott, tökéletes univerzumban nem volt ok a lázadásra. Nem létezett olyan hiányosság, ami szükségessé tette volna, hogy Isten kormányzási módszerén javítson valaki. Taglalhatjuk, milyen körülmények között, mikor, hogyan történt a lázadás, az okát viszont egyszerűen nem találhatjuk meg, mert lehetetlen indokolni vagy igazolni. Isten azért engedte meg a bűnt, mert úgy döntött, hogy nem bábokat vagy robotokat teremt, hanem szabad akarattal rendelkező lényeket, akiknek a szeretete is szabad akaratból származik.

Nem uralkodhat egyszerre a jó és a rossz

Nem hiszünk abban, hogy az univerzumot két rivális istenség uralja: egyik részről az élő Isten, aki a jóság Istene, másrészről Lucifer, a gonoszság istene. Az ilyesfajta dualizmus idegen a bibliai kinyilatkoztatástól, nem egyeztethető össze annak tanításával. A Szentírás arról tanúskodik, hogy Isten egy kivételesen ragyogó, bölcs teremtményt alkotott („Te vol-

tál az arányosság pecsétgyűrűje, tele bölcsességgel, tökéletes szépségben” [Ez 28:12]), aki később fellázadt ellene. Tehát Lucifer, Isten hibátlan teremtménye lett maga a Sátán. János apostol e szavakkal jellemzi: „nagy sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak neveznek, aki az egész földkerekséget megtéveszti” (Jel 12:9). Hihetetlen és sokkoló gondolat! Az lázadt fel a szerető Isten ellen, aki ott volt a közvetlen közelében, a mennyei édenben, az égi szentélyben! Érthetetlenek a Teremtő ellen elkövetett tettei: a teremtmény ellen mert szegülni Királyának és Parancsnokának.

Tehát itt valami rejtélyes dolog történt. Teremtője ellen fordult az, akit Isten tökéletesnek alkotott, akit számtalan talentummal ruházott fel, aki Krisztus után a legmagasabb pozíciót foglalta el. Ezékiel próféta így beszél erről: „Feddhetetlen voltál útjaidon attól a naptól fogva, amelyen teremtettél, míg gonoszság nem lett található benned” (Ez 28:15). Micsoda paradoxon! Az oltalmazó kérub helyett, hogy védte volna Isten rendjét, elvetette törvényét. Idézzük fel, hol találkozunk a Bibliában kérubokkal, például Ezékiel 1. és 10. fejezetében (a négy lelkes állat/élőlény tulajdonképpen kérub, lásd Ez 10:15)! Isten közelében teljesítenek szolgálatot, kísérik Őt be és ki a jeruzsálemi templomból (Ez 10:4-5; 11:22-23). A szent sátorban oltalmazó kérubok voltak a szentek szentjében a bizonyosság ládája (a kegyelem királyi széke) fölött, amelyben a Tízparancsolat kőtáblái voltak (2Móz 25:18-22). A kérubok jelképezték Isten rendjének és törvényének védelmét. Lucifer azonban visszaelt a kiváltságos pozíciójával, hiszen harcba szállt az Úr tekintélyével.

Lucifer tevékenységei

Ez 28:15 elmondja, hogy a felkent kérubban „gonoszság” és „álnokság” találtatott. A héber *'avelah* szó jogtalanságot, becstelenséget jelent. Lucifer, aki tökéletes volt, akinek őriznie kellett volna a mennyei kormányzat biztonságát megalapozó, Isten által alkotott törvényt, most azzal vádolta Teremtőjét, hogy nem jó, nem igazságos. Képtelen, igaztalan vádak! A „kereskedés” szó (Ez 28:16) a *rekulah* héber szó fordítása, ami a *rahal* szótóból származik, jelentése: „ide-oda megy”, „halad egyik-től a másikig”, akár azért, hogy 1) kereskedjen valamivel, akár hogy 2) pletykáljon, hírbe keverjen másokat. A szövegösszefüggés egyértelművé teszi, hogy itt nem gondolhatott az író a kereskedésre, üzletelésre, mert ez lenne az egyetlen hely a héber Bibliában, ahol a kereskedésre, mint bűnös dologra utalna, és ennek nincs értelme. Tehát a szó inkább arra

utal, hogy az oltalmazó kérub szertejárt, és elhintette Istennel kapcsolatos vádjait, pletykált a jelleméről, hazugságokat terjesztett. Elvetette a bizalmatlanság és hitetlenség magvait, és arra készítetett másokat, hogy ne higgyenek a szerető Istennel és ne kövessék Őt. Ézsaiás a felfuvalkodottságot nevezi meg Lucifer indítékaként. A *hübrisz* (önhittség) olyan erős volt lelkében, hogy egyenlő akart lenni az Istennel, a trónjára akart ülni, önmagát tenni királlyá, a helyére kerülni (Ézs 14:13). Ez páratlan önteltség!

Ézsaiás próféta múlt időben beszél Lucifer mennyből való kivetetéséről (Ézs 14:12). Ezékiel kijelenti, hogy levettetett az Isten hegyéről (Ez 28:16). Ezt követően feltárja, mi történt Lucifer szívében: miként vétkezett az által, hogy dédelgette a büszkeséget. Jegyezzük meg önmagáról mondott öt fontos kijelentését: 1) „Az égbe megyek föl, 2) Isten csillagai fölé helyezem trónomat 3) és az összegyülekezés hegyén telepszem meg, messze északon. 4) A magas felhők fölé megyek föl 5) és hasonló leszek a Magassághoz” (Ézs 14:13-14). A szívében élő önfelmagasztalást megerősíti Ez 28:17 verse is: „Szíved fölfuvalkodott szépséged miatt. Fényességeddel megrontottad bölcsességedet.”

Teljes romlását jövő időben írja le a próféta: „*Pedig a Seolba szállsz alá, a sírgödör mélységébe*” (Ézs 14:15)! Ezékiel próféta egyetért azzal a gondolattal, hogy az Úr meg fogja semmisíteni Lucifert, aki Sátánna, ellenségé lett. Pusztulása olyan biztos, hogy az Írás a bizonyosság kifejezésére profetikus befejezett jelen időt használ. „...tüzet hoztam ki bensődből, és ez emésztett meg. Hamuvá tettelek a földön mindenki szeme láttára... rémséges véget érsz, és soha többé nem leszel” (Ez 28:18-19)!

Csak az Istenre való hagyatkozás által győzhetünk

Emlékezzünk: Sátánt nem lehetett legyőzni érvekkel vagy erővel, csak az győzhette le, aki nála „gyengébb”. Ez volt az oka Jézus tetet öltésének. A *jelenések könyvében* a Bárány legyőzte a sárkányt és a különböző vadállatokat, ami teljesen eltérő a természet világától. Krisztus szeretetének és igazságának erkölcsi ereje azonban meggyőzte a világot, diadalt aratott Sátán és erői felett. Jézus, aki törekeny emberként született erre a világra, tisztaságával, engedelmességével és Atyjának való, teljes önátadásával győzte le Sátánt. Büntelen, önzetlen élete, értünk vállalt szenvedése és győzelmes kereszthalála kárhóztatta és megsemmisítette

a gonoszt. Most már csak idő kérdése, míg Sátán megsemmisül és a nagy küzdelem véget ér.

Gyakorlati alkalmazás

Gondoljuk át, és válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

1. A gonosz eredetéről: miért engedte meg a szerető és gondoskodó Isten a gonosz létezését? A Teremtő felelős a gonosz létezéséért? Fejtsük ki! Miért döntött úgy a végtelenül bölcs Isten, hogy nem pusztítja el Lucifert azonnal, amikor a gonosz gondolatok megjelennek a szívében? Vagy miért nem pusztította el rögtön azután, hogy titokban szervezkedni kezdett kormányzata ellen, hisz így megakadályozhatta volna a lázadás széles körben való elterjedését?
2. A mennyei lázadásról szóló leírást olvasva milyen kifejezésekkel tudnánk illetni Lucifer büszkeségét és tetteit? Ki szenvedett a leginkább a lázadás folyamán? Találhatott volna más végső megoldást a Teremtő a gonoszság végső eltörlésére? Indokoljuk meg a válaszukat! Hogyan szenved vereséget Sátán?
3. Az önhittség legyőzéséről: Lucifer története komoly figyelmeztetés mindnyájunknak, hogy ne kezdjünk hasonló, gonosz tevékenységekbe és ne tőrjünk meg ilyen magatartási formákat. Ha a büszkeség ennyire veszélyes, miként lehetünk biztonságban tőle? Hogyan kerülhetjük el halálos csapdáját és a dicsőség meg a siker csábítását? Fejtsük ki, milyen kapcsolat van az irigység és az önzés között, illetve hogyan rombolja a büszkeség a kapcsolatokat?
4. Az emberek viselkedésének megváltoztatásáról: hogyan segíthetünk alázatra jutni a büszke embereknek, akik nem hallgatnak a józan érvelésre és szívüket az önfelmagasztalás és az önző érzések töltik be; akik csak saját magukat és érdekeiket látják? Hogyan lehetünk béke-teremtők vagy a megbékélés eszközei a bennünket körülvevő mérgező légkörben? Hogyan lehetséges megoldásokat hozni feszültség, irigység, félreértés és vádaskodások közepette?

SZABADULÁS A LÁNCOKTÓL

Andrew McChesney

Sikítás hasított bele a laoszi falucska békéjébe. Egy adventista lelkész, aki gyülekezeti munkások kis csoportjával látogatott a faluba, a hang után indult. Egy 16 éves fiút a szoba padlójához láncolva találtak. A lelkész megkérdezte a szülőket, hogy mi történt, és ők szomorúan mesélték, hogy a fiuk már évek óta beteg. Néhány órán keresztül normálisan viselkedik, aztán elveszíti a tudatát, ami naponta többször is megismétlődik. A szülők minden pénzüket a fiú gyógyítására költötték, de a helyzet egyre csak romlott. Végül láncra kellett kötniük a fiút, hogy ne ártson se magának, se másoknak. Az elmúlt fél évben így élt.

A lelkész Jézus szeretetéről beszélt a fiúnak és a szüleinek. Elmondta, hogy Jézus meg tudja gyógyítani. Engedélyt kért, hogy imádkozzon a fiúért, amit a szülők örömmel és reménységben fogadtak. Néhány nap múlva a lelkész meghívta a családot szombati istentiszteletre a közeli adventista imaházba, ahova meg is érkeztek a megláncolt kezű fiúval. Minden gyülekezeti tag imádkozott érte, és a lelkész megkérte az édesapát, hogy ő is imádkozzon. A fiú azonnal meggyógyult, többé már nem kellett lekötöni. A szomszédok elcsodálkoztak, és kérdésekkel árasztották el a szülőket: „Ez az a fiú, aki régóta beteg, aki meg volt kötözve?” „Hogyhogy most egészséges? Ki gyógyította meg?” A szülők elmondták, hogy a keresztények Istene segítette rajta. A gyógyulás után nemcsak a szülők fogadták el Jézust, hanem a rokonok közül is sokan, 12-en keresztelkedtek meg 2021 áprilisában.

„Dicsőség Istennek a sok csodáért, amit ezen a területen tesz! Ezek miatt sokan elfogadják Jézust!” - mondta a laoszi lelkész.

Halál a bűnbe süllyedt világban

Igeszakszok: 1Mózes 3

Áttekintés

Isten tökéletes világot teremtett, amelyben nem létezett bűn, gonoszság, erőszak, veszélyérzet, betegség, sem halál. Ő az élet Istene, az élet Forrása, aki adja az életet. Nagy különbség van 1Mózes 1-2. fejezete és a többi fejezet között: az első kettőben még minden értelmes, gyönyörű, harmonikus, ragyogó, vidám, világos színekkel, kellemes dallamokkal; a többi fejezetben viszont a csodákba belerontott a bűn vihara, következképpen tönkretette a szeretetkapcsolatokat is. A színek elszürkültek, a zene disszonáns lett. A növekedés és a felfedezés tökéletes, tiszta lehetősége megszűnt.

Igen, Isten kegyelmesen keresi az embert, és a bűn ellenére reményt és megoldást ad a bűn meg a halál problémájára. Ebben a világban egyetlen vallási filozófia sem képes megoldást adni a halálra, a haldoklás folyamatára és helyreállítani az életet úgy, hogy az ember ne haljon meg. Csakis Isten képes erre kegyelmes tettei által; ezért nem hasonlítható senki a Teremtőhöz és a Megváltóhoz. Ő egyedi, szuverén Úr, az egész teremtett világ fölött áll.

A lázadás és az engedetlenség a mennyben kezdődött, de kiterjedt a földre is, amikor Ádám és Éva vétkezett. Itt is megkezdődött a jó és a rossz közötti nagy küzdelem. Isten nem hagyta bűnében vesztegelni az emberiséget, hanem harcot indított a sötétség erői és parancsnokuk, Sátán ellen. Ellenségeskedést szerzett a gonosz és az emberiség között, hogy az embereket ne csábítsa el és ne ejtse törbe Sátán, hanem képesek legyenek nemet mondani neki, amikor az Úrba kapaszkodnak bölcseséget és erőt kérve. A Teremtő Isten úgy hozott megoldást a bűn problémájára, hogy elküldte a megígért Magot, Jézus Krisztust, az emberiség Megváltóját (Jn 3:16; 5:24; ApCsel 4:12). A bűn nemcsak bonyodalmakhoz, hanem végül halálhoz is vezetett. Jézus azonban szeretetteljes szolgálataival, önzetlen áldozatával, készségesen engedelmes, tökéletes élete által legyőzte a halált (Róm 6:23).

Kommentár

Sátán, a romlás és a halál szerzője

Nem Isten, hanem a kígyó ültette el az Isten iránti bizalmatlanságot az emberek szívében, és tette ezzel sorsunk részévé a halált. Ádám engedetlensége folytán „a halál minden emberre elhatott” (Róm 5:12). Ezért a bűnös világban az ember életének elválaszthatatlan része a halál. Salamon mondja: „Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit sem tudnak” (Préd 9:7). A halál betolakodó, az ellenségünk (1Kor 15:26).

Volt idő, amikor nem létezett halál. Ezt a gondolatot hangsúlyozza 1Móz 2:5-6 verse a „még nem” kifejezéssel. Volt idő, amikor „még nem” volt tövis, fájdalmas munka, mezőgazdasági nehézségek és eső. Ez az átmenetet jelképező igevers 1Mózes 3-ra mutat előre, ahol a dolgok drámai módon megváltoztak. Beköszöntött a halál, mivel az ember elfordult Istentől, és tőle független életet szándékozott élni. „...visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te, és ismét porrá leszel” (1Móz 3:19).

Isten konkrétan figyelmeztette az első emberpárt arra, hogy ha engedetlenek lesznek szava iránt, annak pusztulás és tragédia, nevezetesen halál lesz a következménye. „...a jó és a gonosz tudásának fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, bizony meghalsz” (1Móz 2:17). Sátán pedig ellentmondott Istennek: „Bizony nem haltok meg” (1Móz 3:4). Figyeljük meg, a kígyó pontosan tudta, mit mondott Isten korábban Ádámnak az Éden kertjében, és ugyanazokkal a szavakkal tagadta a kijelentését, még a „bizony” szót is használta: „Bizony, nem haltok meg.”

Az olvasó tehát felfigyelhet arra, hogy őszüleinknek itt Sátánnal volt dolguk, nem pedig egy hüllővel, hiszen a kígyó beszélt, nyíltan ellentmondott Istennek. Isten használta a „bizony” szót, Sátán pedig ezt hangsúlyozta. Majd két becsapós hazugsággal támasztotta alá érvelését: „amelyik napon esztek abból, megnyílik a szemetek”, értsd: különleges, új látásmódot nyertek, bölcssek lesztek, „olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói”, vagyis képesek lesztek eldönteni, mi a jó és mi a rossz (1Móz 3:5). Sátán, a hazugság mestere úgy állította be az engedetlenséget, mint ami a szabadság és a nyereség eszköze.

Amikor Ádám és Éva evett a gyümölcsből, valóban tapasztalták, hogy milyen az, ha megnyílik a szemük (1Móz 3:7), csak hogy másra nyílt

meg, mint amire számítottak. Rádöbentek, hogy elvesztettek valamit: eltűnt a tisztaságuk és az ártatlanságuk, és meglátták, hogy mezítelenek. Ez több volt fizikai csupaszságnál, hiszen 1) előtte is mezítelenek voltak, de nem szégyellték magukat (1Móz 2:25); és 2) amikor Isten meglátogatta őket és megkérdezte: „Hol vagy?” (1Móz 3:9), Ádám azt válaszolta, azért tette, amit tett, mert meztelen. Világosabban: abban a szituációban fizikailag már nem voltak meztelenek, mert betakarták magukat fügefalevélből készített leplekkel (1Móz 3:7). Erkölcsi értelemben voltak mezítelenek, életükben először éreztek büntudatot.

Sátán második ígérete is hazugság volt. Ádám és Éva megismerte a jót és a gonoszt, de nem lettek olyanok, mint Isten, mert Ő nem ismeri a gonoszt saját tapasztalatából (hiszen sohasem vétkezett)! Ádám és Éva viszont elvesztette, amiye volt: a képességet, hogy világosan meg tudják különböztetni egymástól a jót és a rosszat. 1Móz 3:22 szó szerinti fordítása rávilágít erre: „Íme, az ember olyan volt [nem pedig „lett”], mint közülnk egy, tudva, hogy mi a jó, és mi a rossz [meg tudta különböztetni egymástól a jót és a rosszat], de most...” (részletesebben lásd Jirí Moskala: „Olyanok lesztek, mint az Isten, jónak és gonosznak tudói: az igazság és hazugság megkülönböztetése” c. írásában. *Journal of Adventist Mission Studies* 12, 2. sz., 2016, 10-18. o.).

Ennélfogva Ádám és Éva nemcsak feddhetetlenségét veszítette el, hanem a képességét is, hogy megkülönböztesse egymástól a jót és a rosszat. Ettől kezdve ehhez Isten kinyilatkoztatására volt szükségük. Ahhoz, hogy a jót tegyék, Isten lelki erejére kellett támaszkodniuk.

A bűn következményei

A bűn útja rettenetes következményekhez vezet. Olyan, mint a lavina. Semmiséggként indul, aztán mindent összetör és letarol, ami szép, értékes, értelmes, végül pedig kioltja az életet. Csak idő kérdése, hogy romboló ereje mikor válik szemmel láthatóvá. A rossz gondolkodást automatikusan követi a rossz viselkedésmód. A bűn tönkretesz minden értelmes, tartalmas kapcsolatot; csak nyomorúságot, szenvedést, elszakadást, bonyodalmakat okoz. Az Istennel való kapcsolatunk megszakítása (létünk függőleges dimenziója) sok vízszintes kapcsolat törését okozza. Ha nemet mondunk Istennek, annak sokféle bűnös következménye lesz:

1. Az Istennel való kapcsolatunk megszakadása miatt önmagunkkal is megromlik a kapcsolatunk. Ádám és Éva természetében szintén a bűn miatt következett be a romlás. Bűntudat, szégyen, önértékelési zavar, kudarc érzete keserítette meg az életüket.
2. A bűn/engedetlenség miatt kezdett félni Ádám és Éva Istentől, emiatt már nem tudták élvezni a Teremtő társaságát (1Móz 3:10).
3. A bűn/engedetlenség készítette Ádámot és Évát arra is, hogy bukásukért másokat okoljanak. Így az egymással való kapcsolat megszakadását is tapasztalták (1Móz 3:12; 4:5-8). A bűn elidegenítette őket egymástól.
4. A bűn/engedetlenség hozott halált az emberi családra, mert Ádám és Éva megtörte az Életadóval való kapcsolatot (1Móz 3:19).
5. A bűn/engedetlenség fájdalmat hozott a gyermekszülésbe és a gyermekek felnevelésébe (1Móz 3:16).
6. A bűn/engedetlenség miatt válhat a házasság az uralkodásért, az irányításért vívott harccá ahelyett, hogy egy férfi és egy nő közötti szeretetteljes, gondoskodó, érzelmi biztonságon alapuló, bensőséges kapcsolat maradna (1Móz 3:16).
7. A bűn/engedetlenség miatt lehet a munka is vesződéses tevékenység. A megélhetésért folytatott robot miatt immár az élet része lett a verejték és a kimerültség (1Móz 3:18).
8. Ádám és Éva bűne/engedetlensége arra is kihatott, hogy romlott az erkölcsi érzékük, elveszítették a jó és a rossz közötti különbségtétel képességét (1Móz 3:5, 22).
9. A bűn/engedetlenség megromtotta a természettel való kapcsolatot is. A föld tövist és bogáncsot terem (1Móz 3:18; 6:11).
10. A bűn/engedetlenség erőszakot, fájdalmat, haragot, poligámiát stb. hozott (lásd 1Mózes 4-19). További részletek a bűn természetéről és annak következményeiről itt olvashatók: Jiří Moskala: „A bűn és üdvösség eredete 1Mózes 3 szerint: a bűn teológiája c. cikke az *Üdvösség: az adventista megváltástan (szoteriológia)* című könyvben szerk.: Martin F. Hanna, Darius W. Jankiewicz, John W. Reeve. Berrien Springs, MI., 2018, Andrews University Press, 119-143. o.). 1Mózes 3. fejezete olyan modellt, amelynek alapján megérthetjük a bűn és a megváltás természetét. Ebben az egyetlen fejezetben benne van az egész evangélium, mert Ádámra és Évára árad a meg nem érdemelt kegyelem a Golgotáról (Jel 13:8).

Isten megoldása

A reménytelenség ellenére megjelenik a remény. A sötétség, a kétségbeesés, a kárhoztatás közepette Isten biztosítja az emberiség jövőjét, még ha Ádám és Éva nem is érdemlik meg, hogy éljenek.

Először is, Isten megkeresi Ádámot és Évát: „*Hol vagy*” (1Móz 3:9)? Ennek a kérdésnek több célja is van. 1) Párbeszédre hív; 2) felajánlja a kegyelmet (Isten elveszett és hiányzó gyermekei után kiált, hogy hatalmas áron, de biztosíthassa nekik a megoldást a helyzetükre); 3) segíteni akar nekik, hogy ráébredjenek, hogyan is viszonyulnak hozzá a bűnbeesés óta (ahelyett, hogy élveznék jelenlétét, elrejtőznek előle); 4) próbára teszi, ítéletre hívja őket, mivel az ember felelős a Teremtő és a Bíró elleni múltbeli tetteiért.

Másodszor, Isten valódi öltözetet kínál fel nekik (1Móz 3:21). Ahogyan az első emberpár mezítelensége több volt, mint fizikai jelenség, ebből hasonlóképpen következik, hogy az Isten által nekik ajándékozott ruházat is többet jelképez a fizikai öltözetnél. Isten maga által készített bőrruhát ad nekik, befedezve a bűnösöket saját igazságának ruhájával (1Kor 1:30; 2Kor 5:21). A bűn problémájára a Messiás az egyetlen megoldás (Ef 1:4; 1Pt 1:20). A bűnbocsánatot és a megváltást Isten irgalmas áldozata biztosítja, és ezt annak az állatnak a halála jelképezte, amelynek bőrét Ádám és Éva viselte.

Harmadszor, Isten ellenségeskedést támaszt a jó és a rossz erői között, hogy képesek legyünk viszolygni a gonosztól (1Móz 3:15).

Negyedszer, Isten megígéri: elküldi a Magot (1Móz 3:15), hogy legyőzze ellenségünket, a Sátánt. E fejezet középpontjában Isten kijelentése áll, amit a kígyóval közölt. El fog jönni a Messiás, az emberiség Üdvözítője és Megváltója, és győztes, önként vállalt halála végleg megsemmisíti Sátánt, következőképpen pedig mindenkit és mindent, aki/ami hozzá tartozik. A Messiás a győztes, és győzelmet ad mindazoknak, akik közösségben vannak vele (Róm 8:1-4). A végső győzelmet biztosítja számunkra (Júd 24-25; Jel 12:7-12; 19:6-7, 15-21).

Gyakorlati alkalmazás

1. A halál elkerülhetetlen valóság, szeretteink elvesztése bűnbe süllyedt világunk valósága. Hogyan vihetünk reménységet a gyászolóknak az elkeseredés és kétségbeesés idején?
2. Beszéljük meg az osztályban, miért tűnik vonzóknak és hasznosnak a bűn, nem pedig veszteségnek, mint ami valójában? Mi az, ami olyan veszélyesen csábító a gonosz természetében? Indokoljuk válaszunkat!
3. Mindnyájan halálraítéltek vagyunk a bűn miatt (Róm 3:23; 6:23). Miként győzte le Jézus kereszthalála a második halált, hogy mi örök-ké élhessünk?

JELEK ÉS CSODÁK

Írta: Dmitrij Bagal

Amikor a szombatskolában Ézsaiás könyvét tanulmányoztuk, egy vers megragadta a figyelmemet: „*Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nekem az Úr jelekül és csodákul Izráelben*” (Ézs 8:18). Úgy éreztem, hogy ez a vers rólam szól. Már volt egy gyermekünk és a másodikat vártuk. A versen gondolkodva olyan adventisták jutottak eszembe, akik hittel jelentős adományokat gyűjtöttek össze missziós célokra. Így imádkoztam: „Uram, én is szeretnék adakozni. Második gyermekem születése jó alkalom erre. Kérlek, mutasd meg, mennyit adjak, és ki kapja meg az adományt!”

Arra éreztem késztetést, hogy adjak 1 000 eurót, de ez szinte megvalósíthatatlan volt számomra. Így imádkoztam: „Uram, ez a te akaratod, ezért kérlek, gondoskodj róla, hogy valahonnan hozzájussak ehhez az összeghez. Tudod, hogy a fizetésem kevés hozzá, de mindennap imádkozni fogok érte, félreteszek minden pénzt, amihez a fizetésem felül hozzájutok.”

Mindennap így imádkoztam, és egy hónapon belül majdnem összegyűlt az összeg fele. Egy idős pár adott 200 eurót, mert segítettem nekik a költözésben, egy adventista üzletember is adott 200 eurót, mert egy éjszakára elszállásoltuk a munkásait. Gyermekünk születése előtt egy hónappal meglett az 1 000 euro.

Gyermekünk, Maranatha Yessina születése könnyű és gyors volt, 20 perccel a kórházba érkezésünk után a világra jött. Az adományt egy missziós tervre adtam. Megáldva egy feleséggel és két gyermekkel boldog szívvel mondhatom: „*Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nekem az Úr jelekül és csodákul Izráelben.*”

Megérteni az emberi természetet

Igeszakaszok: 1Mózes 1:27-28; 2:7; Prédikátor 12:9; 1Thesszalónika 5:23

Áttekintés

Isten a saját képmására, a teremtett világ koronájaként alkotta meg az embert. Ezt költői nyelvezettel fejezi ki a Biblia: „*Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten a maga képére és hasonlóságára teremtette: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket*” (1Móz 1:27). A bibliai teremtéstörténet világosan tanítja, hogy a férfit és a nőt egyaránt saját képére teremtette az Úr. Egyenlőnek, bár különböző biológiai funkciókkal alkotta meg őket, mindketten egyformán függtek Teremtőjüktől. Bár nem voltak halhatatlanok, hiszen egyedül Istené a halhatatlanság (1Tim 6:16), de élhettek volna örökké, ha bizalom- és szeretetkapcsolatban maradnak Teremtőjükkel.

A bibliai monizmus azt tanítja, hogy minden emberi lény egy-egy különleges egység, a halál után nem él tovább egy alkotóeleme sem. Nem szerepel a Bibliában a *halhatatlan lélek* kifejezés, sem az a tanítás, hogy az emberek halhatatlannak születnek (halhatatlan lélekkel, szellemmel). Az emberek vagy lelkek nem eredendően halhatatlanok, nincs tudatos létezésük a testen kívül. A halál után megszűnik a tudat. Az ember halhatatlansága mindig és kizárólag Istentől származik.

Kommentár

Mesteri teremtés - élő lélek

A teremtésről szóló beszámoló világossá teszi, hogy az embereket az Úr alkotta. 1Móz 2:7 leírja a Teremtő két legbensőségesebb cselekedetét, amelyeknek eredménye az első ember megteremtése: „*Ekkor megformálta az ÚR Isten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élő lélekké [nefes hajah]*” (1Móz 2:7). Ontológiai értelemben tehát az ember egy egység (test+lélek [Isten lehelete]=élő lélek).

Isten élő személynek, embernek, héberül szó szerint „élő léleknek” teremtette Ádámot. A „lélek” szó ebben az összefüggésben „személyt”, „lényt”, „ént” jelent. A bibliai antropológia alapja az, hogy *mi magunk vagyunk* a lélek, nem pedig lelkünk *van*. Hans Wolff felteszi a kérdést: „Mit jelent itt [1Móz 2:7] versében a *nefes* [lélek]? Persze nem a lelket (a szó hagyományos, dualista értelmében). A *nefest* az egész ember viszonylatában kell értelmezni, különösen a lélegzetével együtt; sőt mi több, az embernek nem *nefese* van, hanem ő maga a *nefes*, *nefesként* él” (Hans Walter Wolff: *Anthropology of the Old Testament*. Philadelphia, PA., 1974, Fortress, 10. o.).

Isten étellel teli, lendületes embereket teremtett, de nem „megtestesült lelkeket”. Más szóval, az embereket nem halhatatlan lélekkel teremtette, ami önálló entitás bennük, hanem *ők maguk a lelkek*. Ezt a tantételt megerősíti az, ahogyan a Szentírás további részeiben előfordul ez a szó. Például 1) Mózes *első könyve* beszámol arról, hogy hány személy költözött Egyiptomba Jákóbbal együtt, és őket „lelkeknek” nevezi (1Móz 46:15, 22, 25, 26, 27); 2) Lukács megemlíti, hányan keresztkedtek meg Péter pünkösdnapi prédikációja után: körülbelül háromezer ember (ApCsel 2:41; szó szerint: háromezer lélek).

A test, a lélek és a szellem csak egymással szoros összefüggésben működik; az ember lelki, mentális és értelmi képességei igen összetett, egymástól elválaszthatatlan egységet képeznek. Ezekhez a területekhez hozzá kell még tennünk a szociális dimenziót, mert Isten társas lényeknek teremtett bennünket. Pál az emberi viselkedés sokdimenziós jellegéről elmélkedik. Kifejti: engednünk kell Istennek, hogy kegyelme és Szentlelke által átalakítson bennünket: „*Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestül, és őrizze meg a ti egész valótokat, mind lelketeket, mind testeteket feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetele*” (1Thessz 5:23).

Tehát Istennek meg kell szentelnie mindent, amik vagyunk, amit teszünk. Életünk során tapasztaljuk a dolgokat fizikai, érzelmi, mentális/értelmi, lelki és szociális szinten is. Ezeket az aspektusokat nem lehet egymástól elválasztani. Például amikor fizikai mozgást végzünk (akár futunk, a kertben dolgozunk vagy autót vezetünk), ahhoz társulnak érzések, gondolatok, de mentális, lelki (abban az esetben, ha imádko-

zunk vagy bibliai igéket idézünk fel) és szociális képességeink is (ha nem vagyunk egyedül).

A halál - az élet ellentéte

A halál Isten teremtői tevékenységének az ellentéte. A legfontosabb dolog tudatosítani magunkban, hogy identitásunk Isten kezében van. *A prédikátor könyve* költői nyelvezettel keretezi újra ezt a gondolatot: „Emlékezzél meg Teremtőről... Mielőtt elszakadna az ezüstkötél, vagy összetörne az aranypohár, mielőtt a korsó eltörne a forrásnál, vagy beletörne a kerék a kútba, és a por földdé lenne, mint azelőtt volt, a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta” (Préd 12:3, 8-9). A „lélek” szó itt a jellemet, az identitásunkat jelenti (Zsolt 32:2). Nem felejt el bennünket Isten, nevünk ott van az élet könyvében (Fil 4:3; Jel 3:5; 13:8; 20:15; 21:27).

A halhatatlansággal kapcsolatos általános értelmezéssel ellentétben az emberi lélek nem éli túl a fizikai halált, nem folytatódik tovább végtelen, tudatos létezése. A lélek – azaz az ember – halandó. Ezékiel világossá teszi ezt, amikor kijelenti: „Amelyik lélek vétkezik, annak kell meghalnia” (Ez 18:4)! Az a lélek (értsd: személy), aki nem Isten akarata szerint él, meg fog halni. Vagyis a lélek (az ember) vétkezik, amiért meghal. Jézus megerősíti ezt: „inkább attól féljete, aki mind a lelket, mind a testet elve-szítheti a gyehennában” (Mt 10:28). Figyeljük meg, Jézus az egész ember-ről beszél („testről és lélekről” – lénye belső és külső dimenziójáról), és azt mondja róla, hogy elveszhet, megsemmisülhet a pokolban (gyehenna), vagyis a tűznek tavában. A lélek nem létezik a test nélkül, nem éli túl a test halálát. Csak Isten képes megölni, ami azt jelenti, hogy nem halhatatlan. Itt az ember életét jelenti, teljes létezését és sorsát (nem halhatatlan lélekre vagy szellemre utal); ugyanakkor a test csak a fizikai, mulandó létezését jelöli.

Claude Tresmontant helyesen mondja: „Ha a héber *nefes*-re [lélek]... a platóni *psziché* [lélek] jellemzőit alkalmazzuk, akkor hagyjuk elveszni a *nefes* valódi jelentését, és számtalan ebből következő bonyodalomba ütközünk” (Claude Tresmontant: *A Study of Hebrew Thought*. New York, 1960, Desclee Company, 94. o.).

A halál alvás, pihenés. Meghalni annyit jelent, mint Isten népéhez csatlakozni a sírban (1Móz 25:8; 2Sám 7:12; 1Kir 2:10; 22:40; Zsolt 13:4; Jn

11:11-15; ApCsel 13:36; Jel 14:13). A halottak semmit sem tudnak, nem is dicsőítik az Urat, nem dolgoznak vagy terveznek és más tevékenységet sem végeznek a sírban (Jób 3:11-13; Zsolt 115:17; 146:4; Préd 9:7, 12).

A lélek halhatatlanságának gondolata pogány eredetű

A halhatatlan lélekben való hitet a görög filozófiából vették. Püthagorasz (Dániel kortársa) a lélekvándorlás tanára (metempszükhószisz) alapozta vallási tanítását, miszerint a lélek sohasem hal meg, hanem újraszületeések hosszú folyamata a sorsa mindaddig, amíg tiszta élete által ki nem szabadítja magát abból. Püthagorasz hitt a lélekvándorlásban, abban, hogy a lélek újra meg újra megszületik emberi vagy állati testben vagy éppen növényként, amíg halhatatlan nem lesz. Püthagorasz reinkarnációs gondolatait az ősi görög vallás befolyásolta.

Platón (aki nagyjából Malakiásnak, az utolsó ószövetségi prófétának volt a kortársa), ráerősített erre a hellenista tanításra, és olyan népszerűvé tette, hogy igen elterjedt lett. Az Ó- és Újszövetség közötti időszakban az örök szenvedés tana (Judit 16:17) és a halottakért való ima kezdett beszűrődni a judaizmusba (2Makkabeus 12:39-45), ám azért kivételeket is találunk több helyen, lásd például Tóbiás 14:6-8; Sirák 7:17; 19:2-3; 21:9; 36:7-10; Báruk 4:32-35; 1Makkabeus 2:62-64; 2Makkabeus 7:9, 14. Josephus Flavius említi, hogy a farizeusok hittek a lélek halhatatlanságában (lásd Josephus Flavius: *A zsidó háború* 2. 8. 14; *Antiquities* 18. 1. 2, 3).

Tertullianus (kb. 155-200), keresztény apologéta volt az első a keresztények közül, aki állította, hogy az embernek halhatatlan lelke van: „Használhatom tehát Platón nézetét, amikor kijelenti: »minden lélek halhatatlan«” (Tertullianusz: „A test feltámadásáról”, *Ante-Nicene Fathers*. 3. köt. szerk.: Alexander Roberts és James Donaldson, Peabody, MA., 2004, Hendrickson Publishers, 547. o.).

Oscar Cullmann megkérdőjelezi és ellene mond Tertullianus nézetének. Cullmann írt egy igen nagyhatású könyvet, amiben úgy érvel, hogy az ember halhatatlanságának tana görög eredetű, és a teológusok nem fogadhatják el egyszerre mindkettőt: a halhatatlan lélekbe vetett hitet és azt, hogy a halhatatlanságot ajándékba kapjuk a feltámadáskor (Oscar Cullmann: *Immortality of the Soul or Resurrection of the Dead? The Witness of the New Testament*. New York, 1958, Macmillan Company).

Brevard Childs így magyarázza ezt: „Régi megfigyelés, hogy az Ószövetség szerint az embernek nem lelke van, hanem ő maga a lélek (1Móz 2:7). Olyan értelemben mondom ezt, hogy teljes egységet alkot, nem különálló részekből áll, mint test, lélek és szellem” (Brevard S. Childs: *Old Testament Theology in a Canonical Context*. Philadelphia, 1985, Fortress, 199. o.).

Egyes tudósok egyszerűen csak a józan észre apellálva próbálják védeni a halál utáni élet nézetét, mert bibliai állítás nincs erre. Például Stewart Goetz ezt mondja: „A Szentírás egésze nem tanítja, hogy létezik lélek. A Szentírásból egyszerűen csak valószínűsíteni lehet a létezését, mert annak létét az átlagemberek józan esze is alátámasztja” (Stewart Goetz: „A Substance Dualist Response” c. írás az *In Search of the Soul: Perspectives on the Mind-Body Problem – For Views of the Mind-Body Problem*. szerk.: Joel B. Green, 2. kiad. Eugene, OR., 2010, Wipf and Stock, 139. o.). A „józan ész” azonban nagyon félrevezető is lehet.

Az örök élet ajándéka

Az örök élet Isten ajándéka azok számára, akik hisznek Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltójukban (Jn 3:16; 5:24-25; 10:27-28; 17:3; Róm 2:7; 6:22-23; Gal 6:8). A halhatatlanság feltételhez kötött. Attól függ, hogy pozitívan fogadjuk-e Isten jóságát és elfogadjuk-e az evangéliumot. Halhatatlanságot a hívők Krisztus második eljövetelekor kapnak (1Kor 15:51-55; 1Thessz 4:13-18).

Gyakorlati alkalmazás

1. Mit jelent kapcsolati szempontból, illetve ontológiai vonatkozásban, hogy Isten a saját képére teremtett bennünket?
2. Csakis Krisztus tudja helyreállítani az emberekben Isten képmását kegyelme, Szentlelke és Igéje által. Hogyan élhetünk úgy, mint akit Isten a saját képmására teremtett?
3. Isten halandónak teremtett bennünket, nincs halhatatlan lelkünk. Fejtsük tehát ki, hogyan élhetünk örök életet az örökkévalóságon át!
4. Isten minden ember szívébe beleültette az örökkévalóság utáni vágyat (Préd 3:11). Hogyan ébreszthetjük fel ezt egy szabadgondolkodó/ateista munkatársunk/szomszédunk szívében a tetteinkkel vagy a beszélgetéseink során?

MINDEN CENT SZENT

Írta: Andrew McChesney

Shyamala szemei tágra nyíltak a meglepetéstől, amikor elolvasta a kézzel írt üzenetet, amely egy borítékban volt egy 110,52 dollár értékű pénzutasítvánnyal. A levél az USA-ból érkezett, és a Globális Missziónak szólt, amelynek a misszionáriusai hívők új csoportjait alapítják korábban el nem ért területeken. A levélben ez állt: „Adományt küldök a Globális Missziónak, hogy segítségével emberek ismerjék meg Isten szeretetét. Szeretem Istent és igyekszem támogatni az evangélium terjesztését.” Az adományozó leírta, hogy a 110,52 dollár az utcán talált centekből jött össze. Amikor a perselye megtelt, beváltotta és elküldte a pénzt adományként. „Az adományom fillérekből jött össze, Jézusnak gyűjtöttem - írta. - Remélem, mosolyt csal valakinek az arcára, akinek továbbbítjátok Isten szeretetével!”

Egy másik meglepetéslevél is érkezett 165 dollárral. Ezt egy börtönben levő rab küldte. A rabok havonta 55 dollárt keresnek, így az ajándékozónak három hónapot kellett dolgoznia érte.

A harmadik levél egy olyan személytől érkezett, aki a Globális Misszió forróvonalát hívta, hogy megkérdezze, megérkezett-e az adománya, amit a bankján keresztül utalt, mert mint kiderült, a bank elutasította a tranzakciót. Később pénzutasítvánnyal érkezett meg 70 000 dollár. Ez az ember megígérte Istennek, hogy ha eladja a földjét, a teljes összeget a misszióra adományozza.

Egy munkatársunk, Nimfa pedig elmondta: „Minden cent, amit kapunk, különleges. Amikor megkapjuk, tudatában vagyunk, hogy minden cent szent. Örülünk, amikor megtudjuk, hogy hogyan és miért jutott el hozzánk az adomány. Arra használjuk fel a pénzt, hogy befejeződjön a munka és Jézus visszajöhessen értünk.”

Reménység az Ószövetségben

Igeszakaszok: Jób 19:25-27; Zsoltárok 73:24; Dániel 12:2

Áttekintés

A halál lehangoló, rideg, természetellenes. Megfosztja az életet annak bizonyosságától és értelmétől, hirtelen megszakítja a kapcsolatokat, nincs értelme. Isten nem úgy tervezte, hogy a teremtményei meghaljanak. Csak a bűn miatt halunk meg.

Azonban az Édenben, a sötétség és a kétségbeesés közepette Isten elhozta a reményt, ami úgy ragyog fel a reménytelenségben, mint sötét éjszakában a hold és a csillagok. Ez a reménység akkor kezdődött, amikor Isten kereste Ádámot és Évát (1Móz 3:9), és közölte velük, hogy elküldi majd a megígért Magot, aki legyőzi Sátánt (1Móz 3:15). A reménység Isten ajándéka a számunkra. Éva azt gondolta, hogy elsőszülött fia lesz a Megváltó (1Móz 4:1), de a halált csak a Messiás, Jézus Krisztus győzhette le.

Az ószövetségi egyház (ApCsel 7:38) e reménység alapján élt, várta a Messiás eljövetelét és királyságának megalapítását. A feltámadás reménye erősen jelen van már az Ószövetségben is. Jóbbal kezdődik, Dánielnél éri el csúcspontját, és a kettő között is több író bizonyoságot tesz róla.

Kommentár

Tekintsük át röviden a főbb igehelyeket, amelyek arról szólnak, hogy az Ószövetségben is jelen van a feltámadás reménysége!

Jób 19:25-27

Azt is mondhatjuk, hogy nincs erőteljesebb és kiemelkedőbb igeszakasz a feltámadással kapcsolatos személyes bizonyásgról, mint Jób pátriárkáié. Ez a könyv lenyűgöző, ékesszólóan megfogalmazott hitvallás. Az itt található igeversek a testben való feltámadás reménységéről szóló, legszébb szakaszok közé tartoznak.

Itt van az a kijelentés is, ami sok keresztény sírkövén olvasható: Jób bizonyosságot tesz, hogy halála után majd testében látja meg Istent. A témában ez a Biblia legősibb szakasza, amely megadja a csodálatos reménység alaphangját, és elmondja, mit fog tenni Isten a földi történelem befejezésekor. „*Tudom, hogy az én Megváltóm él...*” (Jób 19:25) - vallja meg Jób. Ismeri Istenét, aki él, Megváltójának nevezi (héberül: *góél*, megváltó rokon, védő, oltalmazó, pártfogó), amilyen Boáz volt Ruth számára (Ruth 4:14). Jób bizonyossággal folytatja: Megváltója él, és utoljára megáll a pora fölött (Jób 19:25), hogy új életre támassza őt fel.

Sajnos az emberek általában csak a 25. verset ismerik és idézik, pedig ami követi, az ugyanolyan fontos: „*És miután ez a bőröm lefoszlik, testemben látom meg Istent. Én magam látom meg őt; az én szemem látja meg, nem másé. Bár veséim megemésztetnek bennem*” (Jób 19:26-27, ÚRK). Figyeljük meg Jób ünnepélyes kijelentésének személyes hangvételét: *én magam, az én szemem, nem másé*. Szilárdan hiszi, hogy testében, saját szemével látja meg Istent, még ha meg is kell halnia, ha a teste elporlad is. A jövőbeli feltámadás napjának ezt a személyes bizonyosságát nem is lehet jobban és nagyobb beleéléssel kifejezni.

Zsoltárok 16:9-10

„*Ezért örül a szívem, és vigad a lelkem, testem is biztonságban lakik. Mert nem hagyod lelkemet a sírba jutni, nem engeded, hogy szented rothadást lásson.*” Itt a *seol* szót „sírnak” kell fordítani, mint ahogy sok igeverben így is tették a fordítók. Ez a szó 66-szor fordul elő a héber Bibliában, az esetek többségében a jelentése rokon értelmű a sírral. A gonoszok és az igazak is alászállnak a *seolba* (1Móz 37:35; 42:38; 44:29, 31; 4Móz 16:30, 33; 1Kir 2:6, 9; Jób 21:13; Zsolt 49:18; 89:49; Préd 9:12; Ézs 14:9, 11, 15; 38:10; Ez 31:15-17). Ezen felül az Úr megváltja a hűségeseket a *seolból* (Hós 13:14), senki sem rejtőzhet el előle a *seolban* (Zsolt 139:8; Ám 9:2) és nem történik semmiféle munka vagy tevékenység a *seolban* (Préd 9:12).

A Biblia sehol nem írja, hogy a *seol* olyan árnyékvilág lenne valahol a föld mélyében, ahol a holtak élnek, vagy ahol az emberi lelkek vagy szellemek létezése tovább folytatódna. A *seol* szó a sírnak, a holtak helyének az elnevezése (az angol NIV fordításban például az esetek többségében - ötvenhét alkalommal - *sírnak* fordítják a szót, *halálnak*

ötször, *holtak hazájának, mélységes mélynek, halál kapujának és mélységnek* pedig egyszer). Dávid örül, hogy halála után békességben nyugodhat, nem fogja elfelejteni az Úr, feltámasztja új életre, nem lát végleges megsemmisülést (a *sahat* szó pusztulást, romlást, rothadást jelent).

Ez az igazsakasz túlmutat Dávid tapasztalatán, mélyebb, messiási jelentése van. A hűséges (héberül *hászid* - odaszentelt), a szent, értsd: a Messiás, Jézus Krisztus nem fog a sírban megsemmisülni, teste nem lát rothadást, mert feltámad, miután három napig (héber gondolkodás szerint számítva) nyugszik a sírban (*seol*). Az Újtestamentum idézi ezt a szöveget Krisztus feltámadásának prófétai bejelentésénél (ApCsel 2:25-28; 13:35).

Zsoltárok 49:10-16

A zsoltáros felvázolja az ellentétet az emberek általános sorsa és az igazak jutalma között. Egyrészt mindenki meghal, a sírba teszik őket (*seol*), mert nem élnek örökké, és bizony meglátják a sírgödört (Zsolt 9:11; lásd 16:10; 17:15). Másrészt akik szeretik az Urat és engedelmeskednek neki, azoknak más sorsuk lesz. A zsoltáros kijelenti: „*Csak Isten válthatja ki [pádáh - váltságdíjjal kivált, megvált] lelkemet a halál kezéből [seolból - sírből], mikor magához ragad [lâqah - magához fogad, felemel] engem*” (Zsolt 49:16). Az egyszerű fordítás (ERV-HU) ilyen szépen adja ezt viszsa: „*Bizony, Isten fizeti meg értem az árat, megszabadít a haláltól, és magához fogad!*”

Zsoltárok 71:20

„*Sok bajt és nyomorúságot láttattál velem, de ismét megelevenítesz, és a föld mélyéből is újra fölhozol engem.*” Ez a zsoltár egy idős ember imája, amelyben Istenhez kiált segítségért. Az Úr vele volt születésétől fogva, nagy dolgokat cselekedett érte, ezért most az Ő védelmét kéri az ellenségeitől. Isten nemcsak a fizikai erőt és egészséget képes helyreállítani, hanem ahhoz is van hatalma, hogy feltámasszon. A zsoltáros hiszi és reméli, hogy Isten fel fogja őt hozni (héber: *'áláh* - felmenni, felemelkedni) a „föld mélyéből” (a héber *tehóm* szó szerinti jelentése: abüsszosz, vagyis szakadék, a föld mélysége), ami átvitt értelemben a sírt jelenti. Tehát ez a költői kép a testi feltámadásra utal. Az angol New Living Translation ezzel a reménységgel teli: „*Új életre támasztasz fel, és kihozol a föld mélyeiből.*”

Zsoltárok 73:24

Aszáf a létkérdéseket kutatja, szeretné megérteni az élet rejtélyeit, hogy miért élnek jól gonoszok és miért szenvednek igazak. Végül arra a következtetésre jut, hogy Isten az, aki megtartja és vezeti őt. Ő biztosítja a jövőjét, feltámasztja örök életre: „...*te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután befogadsz a dicsőségbe*” (Zsolt 73:23-24). Isten tölti meg tartalommal az életünket a jelenben, de ennél is fontosabb, hogy biztosítja a jövőnket a halál után. Ebben az igeversben is a *lāqah* szó szerepel, amit úgy fordítottak, hogy „befogadsz”. Énók történetében is ezt találjuk, amikor Isten magához emelte (*lāqah*; 1Móz 5:24), majd Illéssel kapcsolatban is, akit Isten szintén felvitt a mennybe (*lāqah*; 2Kir 2:3, 9). Az Írásban itt előfordul még az *'ālāh*, felmenni ige is, például 2Kir 2:1, 11 verseiben.

Ézsaiás 26:19

Az úgynevezett „kis apokalipszisben” Ézsaiás is kifejti a feltámadás reménységét, bátran kijelenti: „*Megelevenednek halottaidd, és holttestük föltámad. Serkenjetekek föl és ujjongjatok, akik a porban laktok, mert harmatotok a napkeltének harmata, és a föld visszaadja az árnyakat*” (Ézs 26:19)! A próféta így festi le azok reménységét és ragyogó jövőjét, akik az Úrral maradnak. Ez az igevers érzékletesen ábrázolja a test feltámadását. Dániel próféta, ahogy később látni fogjuk, Ézsaiás kinyilatkoztatásából meríti a feltámadással kapcsolatos állítását.

Dániel 12:2, 12

Dániel így mutat előre a feltámadás napjára: „*Azok közül, akik a föld porában alszanak, sokan fölébrednek majd, némelyek örök életre, mások pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra*” (Dán 12:2). A Szentírás a halált alváshoz hasonlítja. Akik halottak voltak, feltámadnak – akik az Urat szolgálták, örök életre, a gonoszoknak azonban örök halál lesz a végük.

Isten arról is biztosítja Dánielt, hogy a napok végén új életre támad fel: „*Te pedig menj el a vég felé! Majd elpihensz, és fölkelsz a sorsodra a végső napon*” (Dán 12:13). A halál hasonló ahhoz, mint amikor szorgalmas munka végeztével megpihenünk. Utána azonban következik a drága örökség: örök élet az Úrral.

Jónás 2:2

Jónás történetében utalást olvashatunk a feltámadásra, amikor a próféta három napot a nagy hal gyomrában töltött. Jónás úgy írja le ezt a tapasztalatát, mintha a *seolban* lett volna, ami sírgödört jelent (Jón 2:2). Három nap és három éjjel után azonban új életre kelt, amikor a hal kiköpte a *seol* torkából. Imájában ezt mondja Jónás: „*Lesüllyedtem a hegyek alapjáiig, örökre bezáródtak mögöttem a föld zárjai. De te kiemelted életemet a mélységből, URam, Istenem*” (Jón 2:7)! Jézus az ő tapasztalatához hasonlította a sírban való tartózkodását és feltámadását (Mt 12:40).

Hóseás 6:2

Hóseás próféta úgy beszél Izrael lelki ébredéséről és az Úrhoz való visszatéréséről, mintha új életre támadtak volna fel a halálból. A feltámadás képével magyarázza ezt az új életet.

Gyakorlati alkalmazás

1. Hogyan nyújthatunk reménységet azoknak, akik egy szeretett családtagjuk halála miatt gyászolnak?
2. A feltámadás bibliai szemlélete hogyan formálja át a halállal kapcsolatos gondolatainkat és kétségbeesésünket?
3. Jézus második eljövételének reménye hogyan teheti jobbá a kapcsolatunkat a házastársunkkal, a szomszédainkkal vagy a kollégáinkkal?

ÉLŐ VIZET ADNI

Írta: David Maldonado

Antonio Maldonado nem tudott angolul, ezért jelzett egy tolmácsnak, hogy segítségre van szüksége a Fehér Házban egy fogadáson. Antonio a perui bányászkiállítás tagjaként látta, hogy a vendégeknek drága whiskyt szolgáltatnak fel, de ő csak egy pohár tiszta vizet kért a koccintáshoz Lyndon B. Johnson elnökkel. A tolmácson keresztül udvariasan jelezte ezt az egyik pincérnek. Kicsit nehéz volt, mert nem akart feltűnést kelteni, de még fiatalon eldöntötte, hogy nem fog alkoholt fogyasztani, miután látta, hogy az milyen károkat okoz. Két évvel korábban, 1963-ban fogadta el Jézust, miután a Profétaság Hangja rádiót hallgatta.

Valaki figyelte, míg a pincérrel beszélgetett, aztán megkérdezte a pincértől: „Mit kért az úriember?” „Egy pohár vizet, elnök úr” - felelte a pincér. Az elnök átadta a saját whiskys poharát és ezt mondta: „Én is egy pohár vizet kérek.”

A koccintás után a tolmács segítségével az elnök megkérdezte Antoniót, hogy miért nem fogyaszt alkoholt. Ő mosolyogva válaszolt: „Még fiatalon elhatároztam, később pedig csak megerősödtem abban, hogy nem fogyasztok alkoholt.” Az elnök a kezét nyújtotta: „Gratulálok a példamutatásához. Én is hívó ember vagyok. Isten áldja.” Antonio hitből fakadó határozottsága váratlan találkozást eredményezett a világ egyik legbefolyásosabb emberével. Szívében öröm volt, hogy Istent képviselhette a Fehér Házban.

Antonio ma is igyekszik Istent képviselni perui otthonában. Ma 99 éves, a felesége pedig 90.

Halottak feltámasztása a keresztt előtt

Igeszakaszok: János 11:11

Áttekintés

Ez a tanulmány olyan személyek történetét veszi át, akik feltámadtak Krisztus kereszthalála előtt.

1. Mózes (Mt 17:3; Lk 9:30; Júd 9)
2. A sareptai özvegyasszony fia (1Kir 17:21-23) és a sunemita asszony fia (2Kir 4:32-37)
3. A naini özvegy fia (Lk 7:14-15)
4. Jairus leánya (Mk 5:40-42)
5. Lázár (Jn 11:41-45)

Közülük csak Mózes ment fel a mennybe, a többiek folytatták az életüket itt, a földön. Mindegyik történet azt támasztja alá, hogy nincs élet („lélek”) vagy létezés a halál után. Érdekes, hogy a feltámadt emberek közül senki nem tett említést túlvilági élményekről. Vajon ha átéltek volna ilyesmit, nem lett volna elég emlékezetes ahhoz, hogy a krónikások lejegyezzék, vagy megemlítsék? Legalább az özvegyasszonyok fiai örvendezhettek volna lelkesen: „Édesanyám, el sem hinnéd, mit láttam!” Akkor a mennyben szerzett élményeik széltében-hosszában terjedtek volna. Sőt, ahogy többen feltették már a kérdést: Miért akarna bárki is visszajönni a földre, miután a mennyországban járt? Mózes a mennybe került, de nem „lélek” volt, vagy testetlen szellem, mert testben támadt fel. Ezt mutatja a Krisztus és Sátán közötti küzdelem jellege is, amely a teste felett folyt (Júd 9). Sem Sátán, sem Jézus nem említ a vita során élő lelket. Miért lett volna szükség a testre, ha a lélek már létezett? A testre nem azért volt szükség, hogy hajlékot adjon a léleknek, mert a test Mózes VOLT. Később Mózes Illéssel együtt jelent meg Jézusnak a megdicsőülés hegyén (Lukács 9), aki anélkül vitetett fel a mennybe, hogy meghalt volna. Ezek a beszámolók újra

csak azt bizonyítják, hogy a halál legjobb meghatározása az alvás, nem pedig a test nélküli létezés.

Most nézzük meg Lázár történetét, és beszéljük meg részletesen a feltámadását!

Mielőtt Jézus és a tanítványai Betániába érkeztek volna, a Mester elmagyarázta nekik, hogy a halál alvás (Jn 11:11). A tanítványok felteszik a kérdést, hogy miért is mennek Júdeába, hiszen a zsidók ott megpróbálták megkövezni Jézust. A Megváltó azt válaszolja, hogy azért, mert Lázár „*elaludt*” (Jn 11:11). Amikor a tanítványok nem fogják fel a szavai értelmét, Jézus egyértelműsíti a helyzetet: „*Lázár meghalt*” (Jn 11:14).

Az Ó- és az Újszövetség is alvásnak nevezi a halált (Dán 12:2; ApCsel 7:60; 1Thessz 4:13-14). Dán 12:2 kijelenti: „*Azok közül, akik a föld porában alszanak, sokan fölébrednek majd, némelyek örök életre, mások pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra.*”

Ez az igevers két feltámadásról beszél: az első a millennium előtt lesz, amikor mindazok, akik átadták életüket Jézusnak, feltámadnak és felemeltetnek a mennybe; a második pedig a millennium után, azoké, akik elutasították Jézust, mint Megváltójukat (Jel 20:4-6). (A hetednapos adventisták itt egy külön feltámadást látnak: „Egy külön feltámadás előzi meg Krisztus második adventjét. »Mindazok, akik a harmadik angyal üzenetébe vetett hittel haltak meg, feltámadnak abban az időben. Rajtuk kívül előjönnek sírjukból azok is, akik gúnyolódtak Krisztus keresztre feszítésekor és akik a legerőszakosabban üldözték Isten gyermekeit. Ők is meglátják az isteni ígéretek teljesedését és az igazság győzelmét»” ([lásd Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 544-545. o.; Jel 1:7]. *The SDA Bible Commentary*. 4. köt. 878. o.). Sőt, Istvánról, akinek megkövezéséről Az *apostolok cselekedetei* számol be, szintén azt olvassuk, hogy elaludt (ApCsel 7:60). Vigasztaló a tudat, hogy amikor meghalunk, az olyan, mintha aludnánk, amiből van ébredés.

Jézus ezt mondta tanítványainak a Lázárhoz vezető útja céljáról: „*elme-nyek, hogy felköltsem őt*” (Jn 11:11). Jézus kifejtette, hogy a „halált” értette az „alvás” alatt, ebből következik, hogy a feltámadásról beszélt. És mégsem tűnik úgy, hogy bárki is komolyan vette volna a szavait, míg meg nem történt a csoda. Tamás az őket várhatóan érő bántás miatt aggódott,

nem a csodára figyelt, amiről Jézus éppen azelőtt beszélt. A „felébreszt” szó itt görögül az *exüpnidzó*, ami csak itt szerepel az egész Újszövetségben. Szó szerint azt jelenti: „felébred az alvásból”. Itt is látható az alvás és a halál közti kapcsolat. Jézus arra utalt, hogy feltámasztja Lázárt, ezt pedig azzal a képpel fejezte ki, mintha felébresztené az alvásból.

Érdekes módon, amikor Jézus megérkezik, Lázár mindkét nővére különböző helyzetekben, de ugyanazt mondja: *„Ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem”* (Jn 11:21, 32). Krisztus jelenlétében nincs helye a halálnak, mert Ő az élet Forrása. Mária és Márta látta Jézust beteget gyógyítani. Tudták, hogy az életet hozza. Más szakaszokban azt olvassuk, hogy *„Isten... élteti a mindenséget”* (1Tim 6:13; lásd még 5Móz 32:39; Neh 9:6; Jn 1:3-4).

Isten jelenlétében nincs halál. A halál nem tőle származik. A bűnnel és a gonoszsággal lépett színre, amikor Sátán fellázadt Isten szeretetteljes, tökéletes kormányzata ellen, amiben sajnos az emberek is követték. A bűn rombol és halált hoz. *„Azért ahogyan egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy a halál minden emberre elhatott, mivel-hogy mindenki vétkezett”* (Róm 5:12).

Jézus először Mártával beszélget Betániába való érkezése után. Amikor így szól hozzá: *„Feltámad a testvéred”*, Mária így válaszol: *„Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon”* (Jn 11:23-24). Márta tehát hitt abban, hogy van élet a halál után, de a kijelentése azt is világossá teszi, hogy tudta: Lázár nem támad fel „az utolsó napig”.

Márta hallhatott az özvegyasszony fiának és Jairus leányának feltámasztásáról is, de nem gondolta, hogy Jézus értük is meg akarja tenni ezt a csodát. Talán mi is kételkedünk annak lehetőségében, hogy Isten csodát tehet az életünkben, és úgy gondoljuk, csodák csak másokért történnek.

Jézusnak volt egy terve, hogy bemutassa: minden élet tőle származik, hiszen Ő *„a feltámadás és az élet”* (Jn 11:25). *„...mindenki, aki él, és hisz énbennem, soha meg nem hal”* (Jn 11:26) - jelentette ki. Hangsúlyozza, hogy akik hisznek benne, nem fogják megtapasztalni a második halált. Jézus fel tudja támasztani azokat, akikkel kapcsolatban így dönt - most és a jövőben, *„az utolsó napon”*.

Amikor Jézus látta sírni Máriát és a zsidókat, „*lelke mélyéig felindult és megrendült*” (Jn 11:33). A „mélyen felindul” kifejezés a görögben az *embrimaomai*, ami a mély megrendülésen kívül azt is jelenti, hogy figyelmeztet, megfedd. Az Újtestamentumban ötször szerepel (Mt 9:30; Mk 1:43; 14:5; Jn 11:33, 38). A másik három helyen „megfedd”, „dorgál” értelemben szerepel, vagy Jézustól jövő, szigorú figyelmeztetésként. Tehát amikor Jézus itt *embrimaomai*-jal (mély megrendüléssel) válaszol, lehetséges, hogy reakciójába keveredett némi düh és fájdalom is a bűn és annak következményei miatt. Tudatában volt annak, hogy a világban a szenvedés és a halál a bűn következménye. Krisztus tudott a bűnről és tapasztalta környezetében a gonoszságot, a veszteségeket, ami bizonyára vegyes érzelmeket keltett benne, amit nehéz lenne megmagyarázni vagy egyáltalán felfogni. Sajnálta közeli barátait, akik épp gyászoltak, de az egész emberiségért is bánkódott, hiszen látta, mit tesz velünk a bűn és hogyan hat világunkra.

Amikor Jézus előhívja Lázárt a sírból, ő kísétál onnan. Lenyűgöző, hogy csak meg kell szólalnia. Akárcsak a teremtés történetében, ekkor is egyszerűen csak szól, aminek élet az eredménye. Ahogy annak idején megalkotta a napot, a holdat, az állatokat és az embereket, Jézus ezúttal is életet teremt. Feltámasztja, újjá is teremti Lázárt. A bűn és a gonoszság rombol, hatása a teremtés fordítottja. Lerombolja a szépet és jót Isten teremtett világában. Az evangélium azonban örömhírt hoz: Jézus meghalt értünk a kereszten, hogy nekünk örök életünk lehessen. „*Krisztus az elaludtak zsengéjeként feltámadt a halottak közül*” (1Kor 15:20). Feltámadása által lehetséges, hogy az igazak feltámadjanak az örök életre.

Amikor megüzenték neki, hogy Lázár beteg, Jézus ezt mondta tanítványainak: „*Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére van, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia*” (Jn 11:4). Lázár meghalt, de az ideiglenes halál volt. Jézus megdicsőült Lázár halála által, hiszen a jelenlévők szemtanúi lettek annak, hogy hatalma van életet adni. Krisztus legyőzte a halált a kereszten. Ennek jogán támaszthatott fel embereket a kereszthalála előtt is. A Biblia a „Bárány” feláldozását az élet kezdetének nevezi, hiszen kijelenti, hogy a Bárány „*megöletett e világ alapítása óta*” (Jel 13:8). A Bárány vére tette lehetővé a feltámadásokat.

Gyakorlati alkalmazás

1. Mi mindent tanultunk meg eddig a halottak állapotáról? Írjuk le vázlatosan! Válasszunk egy családtagot vagy barátot, akivel meg tudjuk beszélni mindazt, amit eddig tanultunk!
2. Miért fontos ismerni az igazságot arról, hogy a halál alvás? Ha valakinek nehezebbé esik elképzelni, hogy halott rokona most nincs a mennyben, hogyan vigasztalhatjuk meg azzal a gondolattal, hogy a halottak alszanak, pihennek, nem tudnak semmit?
3. Isten az újjáteremtés folyamatában tevékenykedik. A feltámadás az Ő újjáteremtő tette. A bűn rombol, de Jézusnak az a terve, hogy a feltámadáskor újjáteremt bennünket. Egyeseket már azelőtt feltámasztott, hogy maga feltámadt volna, mert jövőbeli kereszthalálának jogán már akkor is megtehetette. Mit jelent számunkra az, hogy Isten újjáteremt?

KRISZTUS NAGYKÖVETE

Írta: Benjie Leach

A floridai Orlandóban található Forest Lake Középiskola káplánjaként az volt az egyik célom, hogy minden diákkal megismerkedjem. Ez kihívást jelentett egy olyan iskolában, ahol az 1970-es évek közepén 450 diák tanult.

A tanév kezdetén az egyik diák megkérdezte, hogy ismerem-e Pault és tudom-e, honnan jött. Behívtam az irodámba a 16 éves szégyenlős fiút, és megkérdeztem, hogy honnan jön. „A Georgia állambeli Plainsből” - válaszolta. Ez az a város, ahol az USA elnöke, Jimmy Carter lakik. Megkérdeztem, hogy ismeri-e az elnököt. „Igen, ismerem” - mondta.

Azon a nyáron dolgoznia kellett, hogy megkeresse a tandíját, ezért egy földimogyoró raktárban vállalt munkát.

Amikor az első pénteken elköszönt, hogy hétfőn majd jön, a művezető azt mondta, hogy nem mehet el, mert szombaton is dolgoznak. Paul elmondta, hogy hetednapi adventista és nem dolgozik szombaton. A felügyelő elbocsátással fenyegette, ha nem megy be szombaton dolgozni. Paul megkérdezte, beszélhet-e a tulajdonossal, aki éppenséggel az amerikai elnök volt.

A felügyelő nem sok esélyt látott rá, Paul azonban bejutott az elnökhöz, és részletesen elmesélte a helyzetet. Beszélt a szombat megünnepléséről is. Jimmy Carter figyelmesen hallgatta, majd ezt mondta: „Tisztelem azokat a fiatalokat, akiknek meggyőződésük van és kiállnak amellett, amiben hisznek. Megadom a szabad szombatot.” A halk szavú, 16 éves fiatalember Krisztus nagykövete lett az USA elnöke előtt. Mi szintén Krisztus követői vagyunk!

Értünk halt meg

Igeszakaszok: Ézsaiás 52:13-53:12

Áttekintés

Krisztus helyettes halála központi igazság, kozmikus hatásokkal. Jézus Krisztus az engesztelő áldozat, mert meghalt a bűneinkért (Róm 3:25; 4:25; 1Kor 15:3; Zsid 2:17; 1Jn 2:2; 4:10). A világtörténelem legnagyobb áldozata az volt, amikor az egész univerzum Királya jött le a bűnös földre. Bűntelen életet élt emberként, majd helyettünk halt meg. Az igazi kereszténység kereszt-központú (1Kor 2:2).

Ellen G. White erőteljes szavakkal fogalmaz: „Krisztus áldozata - amit bűneink bocsánatáért hozott - a legnagyobb igazság, amelyhez a fűződik többi. Helyes megértéséért és méltatásáért kutassunk Isten Szavában, *Mózes első könyvétől egészen A jelenések könyvéig*, a golgotai keresztről áradó fényben tanulmányozzuk azt! Elétek állítom a kegyelem, az újjászületés, az üdvösség és a megváltás szentséges, nagyszerű emlékét, a kereszten fölemeltetett Isten Fiát. Ez legyen prédikátoraink beszédének alapja” (*Gospel Workers*. 315. o.). Még hozzáteszi: „Minden meggyőződéses keresztény közül az adventisták mutassák be legjobban Krisztust a világnak” (i.m. 156. o.)! Jézus kereszthalála az alapkö, amelyhez a többi bibliai tanítás erősen kapcsolódik.

Jézus Krisztus földre jövetelének több célja volt: 1) megváltsa az emberiséget - azért született meg emberként, hogy meghaljon értünk (Mk 10:45; Jn 3:16-17); 2) bemutassa Isten valós, szeretetteljes jellemét (Jn 1:14; 10:28-30; 14:6-9); 3) legyőzze Sátánt és megcáfolja hamis állításait (Mt 4:1-11; Jn 12:31; 16:11; Zsid 2:14); 4) és bizonyítsa, hogy az első Ádám is engedelmeskedhetett volna Istennek, mint ahogy Krisztus emberként betöltötte a törvényt és bűntelen, szent életet élt (Zsolt 16:10; Lk 1:35; Jn 8:46; 14:30; ApCsel 2:24; 1Kor 15:22, 45; 1Jn 3:5).

Kommentár

A Szenvedő Szolga

A teológusok öt éneket azonosítottak *Ézsaiás próféta könyvében*, amelyek az Úr Szolgájáról szólnak: 1) Ézs 42:1-9; 2) Ézs 49:1-7; 3) Ézs 50:4-9; 4) Ézs 52:13-53:12; 5) Ézs 61:1-3. Ezek a költői írások bemutatják Jézus Krisztus munkáját, aki Ézs 61:1-2 verseinek felolvasásával kezdte nyilvános szolgálatát, a küldetéséről szólva (lásd Lk 4:16-21). Ám a halálának jelentőségéről szóló legjobb és egyben legalaposabb ismertetés Ézsaiás 53-ban található. Ez a Szenvedő Szolgáról szóló ének az 52. fejezetben kezdődik és az 53-ban folytatódik. Szimmetrikusan felépített - 5 versszak, mindegyik három igeversből áll, amelyek címe a következő:

1. Ézs 52:13-15 - A rejtély: Az ének egy rejtély felvázolásával kezdődik, hiszen a Szolga egyrészt végtelenül bölcs és magasztos, másrészt a fájdalomtól eltorzult és sebzett az alakja/arca, iszonyodnak tőle sokan.
2. Ézs 53:1-3 - A megvetés: Ezek az igeversek a Szolga teljes megaláztatására mutatnak. Szenvedett, megvetették, elutasították, „*fájdalmak férfia*” lett.
3. Ézs 53:4-6 - Az engesztelés: Ez a szakasz a kulcstéma, amely magyarázat Krisztus szenvedésére és halálára: „*betegségeinket viselte*”, „*fájdalmainkat hordozta*”, „*a mi bűneinkért kapott sebeket*”, „*a mi vétkeinkért törték össze*”, „*az ÚR órá vetette mindnyájunk vétkét*”.
4. Ézs 53:7-9 - Engedelmissége: Ezek az igeversek Krisztus szenvedéséről, kihallgatásáról, haláláról és temetéséről szólnak.
5. Ézs 53:10-12 - Felmagasztaltatása: Az ének csúcspontja annak a feláldozása, aki áldozat lett a bűnökért, valamint az Ő uralkodása és győzelme. Sokakat megigazított, „*mert sokak bűnét hordozta*” és osztózik velük a *zsákmányon*. Halála önkéntes volt, helyettünk vállalta, engesztelést hozott nekünk. Győzelmes halálának eredményeit tehát Isten a hívóknak tulajdonítja a Szenvedő Szolga értünk végzett, helyettes és közbenjárói szolgálata által.

Ézsaiás 53. fejezete volt az a bibliai szakasz, amit az etióp főkomornyik olvasott ApCsel 8:26-39 szerint, és Fülöp evangélista elmagyarázta neki, hogy ez a Jézus Krisztusról szóló örömhír. Az eredmény pedig a főkomornyik megtérése és keresztsége volt.

A keresztség a teológia központi témája

Krisztus halála paradox módon az élet biztosítója, a halála örök életet biztosít nekünk (Jn 3:16-17; Róm 3:22-26; 1Jn 5:11-12). Más elmélet nem adhat teljes magyarázatot Krisztus kereszthalálának óriási jelentőségére. Bár összegyűjthetjük halálának okait, egy ilyen összegzés is csak töredékét mutatná a keresztség mélyreható jelentőségének. Ez világít rá Isten felfoghatatlan szeretetére, igazságosságára, igazságára a bűnösök iránt, szent jellemének ragyogó voltára, törvényének változhatatlanságára, a bűn fölötti győzelmére és arra, hogy ki kicsoda a nagy küzdelemben. A keresztség bizonyítja Krisztus kétségbevonhatatlan győzelmét Sátán és gonosz erők fölött.

Ezen okok miatt Krisztus halála döntő jelentőségű, kiemelt helye van az adventista teológiában. Semmi sem foglalhatja el központi, legfőbb helyét (Róm 1:16-17; 3:22-26; 1Kor 1:30; 2:2; Ef 4:21; Fil 1:21; Kol 1:27-28). Példa nélküli, ami a keresztség történetét, megismételhetetlen, különleges esemény, Isten egyedülálló megváltói tette (Zsid 9:28; 10:12, 14). Ebből következik a megváltás minden áldása, beleértve Krisztus közbenjárói szolgálatát, amit jelenleg is értünk végez. Semmi nem adhat hozzá a keresztség jelentőségéhez, nem pótolhatja azt. Senki sem tehet hozzá semmit ahhoz a rendkívüli áldozathoz, amit Krisztus az emberekért hozott, az üdvösség Őbenne teljes (Róm 3:21-26; 1Kor 1:18, 23-24; 2:2; Gal 2:16, 21; Ef 2:4-10). A Golgotán elszenvedett engesztelő halála olyan, mint a forrás, amelyből minden egyéb áldás árad. Másképp fogalmazva: engesztelése hasonlítható a makkhoz, amelyben ott van az egész tölgyfa.

Jézus engesztelő halála valóban tökéletes volt. Ellen G. White így fogalmaz: „Amikor az Atya szemlélte Fia áldozatát, meghajolva ismerte el annak tökéletes voltát. »Elég - mondta. - Az engesztelés teljes«” (*The Review and Herald*. 1901. szeptember 24.). „Hatalmas mennyei Főpapunk hozta meg azt az egyetlen áldozatot, aminek értéke van megváltásunk szempontjából. Amikor odaadta önmagát a keresztség, tökéletes engesztelést végzett az emberek bűneiért” (*The Signs of the Times*. 1899. június 28.).

Jézus bűnné és átokká lett értünk (Ézs 53:3-6; 2Kor 5:21; Gal 3:13), hogy mi élhessünk. Amit kétezer éve elvégzett értünk a keresztség, azt alkalmazni, aktualizálni kell, be kell építeni az életünkbe, hogy átalakulhassunk Isten képére és bővelkedő életünk legyen (Jn 10:10). Krisztus

a Közvetítőnk és Közbenjárónk (1Tim 2:5), mert Ő a Megváltónk. Közbenjárása értünk végzett megváltói munkájának folytatása, a kereszten értünk végzett művének integrálása. Szükségünk van halálára és életére is ahhoz, hogy lelkileg életben maradjunk (Róm 3:24-25; 5:10). Raoul Dederen így hangsúlyozza Krisztus halálának központi szerepét: „Míg a bűnökért hozott áldozatát egyszer s mindenkorra, mindenkiért meghozta a kereszten (Zsid 7:27; 9:28; 10:11-14), a mennybe felemeltett Krisztus mindenki számára elérhetővé teszi helyettes, engesztelő áldozatának minden áldását” („Krisztus személye és munkája” c. cikk, *Handbook of Seventh-Day Adventist Theology*. Hagerstown, MD., 2000, *Review and Herald*, 187. o.).

A világegyetem stabilitása

A keresztnak köszönhetően az egész világegyetem örökre biztonságban van. Emberi nyelv nem képes szavakba önteni ennek magasztos és hatalmas áldásait (Kol 1:19-20; 2:15; Ef 1:10; 6:12; Fil 2:9-10). Lázadás és bűn nem történhet soha többé a mennyben, mert a Golgotán Jézus Krisztus meghozta legnagyobb, teljes áldozatát.

Ellen G. White megfelelően magyarázza, hogy a világegyetem jóléte attól függ az egész örökkévalóságon át, amit Krisztus elvégzett a kereszten: „Nemcsak az emberek, hanem az angyalok is tisztességgel és dicsőséggel tartoznak a Megváltónak, mert ők is csak Isten Fiának szenvedése által, annak köszönhetően vannak biztonságban. Az el nem bukott világok lakói számára szintén a kereszten hozott tökéletes áldozat a védelem a hitehagyás ellen. Ez volt az, ami leleplezte Sátán csalásait és megcáfolta állításait, követeléseit. Nemcsak azokat, akiket megmosott vére által, hanem a szent angyalokat is azzal vonzza magához, hogy a megváltási terv csúcspontjaként odaadta életét a világ bűneiért” (Ellen G. White egyik kiadatlan kéziratából, MS 41, 1892.).

„Amikor Krisztus felkiáltott, hogy »Elvégeztetett!«, az el nem bukott világok lakói végre biztonságba kerültek. Számukra a csata véget ért, a győzelem az övék lett. Ettől kezdve Sátánnak nem volt helye a világmindenség lakóinak szívében. Örök cáfolatot kapott az az érve, miszerint az önmegtagadásra maga Isten sem képes, tehát jogtalanul követeli meg azt az általa teremtett, értelmes lényektől. Sátán érvei örökre alaptalannak bizonyultak. Jézus halála egyszer és mindenkorra szavatolja a meny-

neyi világ biztonságát és az engedelmisséget” (Ellen G. White cikke, *The Review and Herald*. 1901. március 12. 271. o.).

„Az angyalok tisztességgel és dicsőséggel tartoznak Krisztusnak, mert még ők sincsenek biztonságban, csak akkor, ha Isten Fiának szenvedéseire tekintenek. A menny angyalai számára is a kereszten hozott tökéletes áldozat a védelem a hitehagyás ellen. Enélkül ők sem lennének nagyobb biztonságban, mint Sátán bukása előtt voltak” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*. 1889. december 30. 345. o.).

A kereszt tudománya

„Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe »angyalok vágyakoznak betekinteni« (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át kutatni fognak. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztje lesz az ismeret és a dicséret forrása” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Budapest, 11. o.; lásd még *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 555-556. o.).

Ellen G. White figyelmeztet, hogy tanulmányozzuk a kereszt tudományát és tanítsuk gyermekeinknek is: „A keresztben összpontosul Isten minden kinyilatkoztatása, amely az ember iránti szeretetét hirdeti. Hogy ez igazán mit jelent, azt nyelv nem tudja kifejezni, toll nem írhatja le, emberi értelem képtelen felfogni... Krisztus megfeszítettett a bűneinkért, feltámadt halottaiból, felemeltetett a mennyekbe, ez a megváltás tudománya, amit tanulnunk és tanítanunk kell” (Ellen G. White: *God’s Amazing Grace*. 178. o.)! „Az ifjúság Isten Szavát tegye szellemi és lelki táplálékává! Legyen Krisztus keresztje minden nevelés tudománya, minden tanítás és tanulás súlypontja! Tegye azt a gyakorlati élet napi tapasztalatává! Így lesz a Megváltó az ifjúság mindennapi társa és barátja. Így ejti foglyul minden gondolatát, hogy engedelmeskedjék Krisztusnak” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 331. o.).

Gyakorlati alkalmazás

1. Mi a jelentése Ellen G. White következő gondolatának: „A kereszt titka minden más titkot megmagyaráz” (*A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 579. o.).
2. Mit árul el Krisztus golgotai halálának jelentőségéről az is, hogy az egész örökkévalóságon át tanulmányozni fogjuk a megváltás tudományát, és mindig találunk valami újat, ami lenyűgöz és meglep?
3. Pál állítja, hogy a keresztet egyesek bolondságnak, mások botránykőnek tartják. A hívők számára azonban „Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége” (1Kor 1:24). Miért igaz ez az állítás?

FORDÍTSD ODA A MÁSIK ARCODAT IS

Írta: Rick McEdward

- Omar egy közel-keleti egyetemre járt és munkára volt szüksége, de bármire nem volt hajlandó azért, hogy alkalmazzák. Az állásinterjún nyíltan elmondta, hogy szombaton nem dolgozik, mert ez Isten szent napja. A cég képviselője szemrebbenés nélkül elküldte: „Rendben. Nincs szükségünk magára.” Abban az országban nagy a munkanélküliség, igen nehéz munkát találni.
- Omar csupán napokkal korábban adta át életét Jézusnak. Hat éven át járt a közösségbe és tanulmányozta a Bibliát, mielőtt meghozta a döntést. Miután elbocsátották, vásárolt egy háromkerekű kocsit, és azt tervezte, hogy szezámmaggal beszórt kör alakú kenyér, simit árusításával fog pénzt keresni.
- Omar szombattartó barátait megérintette a Jézus melletti hűséges kiállása, és imádkozni kezdtek érte.
- Néhány nappal később a cég felhívta, és felajánlották neki az állást, szabad szombattal. Omar annyira hálás volt, hogy eldöntötte, minden nap találni fog egy embert, akinek Krisztusról beszélhet.
- Néhány nappal később egy kávézóban italát szürcsölgetve beszédbe elegyedett egy idősebb férfival. Omar elmesélte lelki útjának történetét a családi szent könyvtől a Bibliáig és azt, hogy igazi békére lelt. Miután elhagyta a kávézót, egy férfi, aki hallotta a beszélgetést, ordítóva követte: „Nem hiszem, hogy ilyeneket tudsz mondani! Nem szégyelled magad?!” A férfi ütni kezdte Omart az öklével.
- Amikor szombattartó barátai videón felhívták, feldagadt szemekkel, de széles mosollyal köszöntötte őket. „Hívhattad volna a rendőrséget” – mondták neki. „Igen – mondta Omar –, de Jézus azt mondta, hogy fordítsuk oda a másik arcunkat is.”

Krisztus diadala a halál felett

Igeszakszok: 1Korinthus 15:4-28, 32, 42, 49-56; Kolossé 1:17-18; Jelenések 1:17-18

Áttekintés

A kereszten Krisztus győzött a bűn, a halál és a gonoszság felett, a feltámadása pedig a legfontosabb győzelmi esemény. A halál nem tarthatta fogságban, mert sosem követett el bűnt, minden útjában feddhetetlen volt. Jézus halála minden tettének a csúcspontja. A kereszt a feltámadás nélkül csupán az önzetlen szolgálat szép filozófiáját adná, mindenféle különösebb jelentőség nélkül; az áldozatkész szeretet bemutatása lenne, aminek azonban nincs hatalma arra, hogy életet formáljon át, átütő megoldást hozzon a bűn és a halál problémájára és nem biztosíthatna örök életet a hívőknek (Róm 3:21-26).

Krisztus feltámadása tehát kulcsfontosságú, emiatt támadhatnak fel az igazak is. Krisztusnak van kulcsa minden más sír megnyitásához, sőt Ő maga a kulcs! Pál apostol nyilvánvalóvá teszi ezt az igazságot: „*Ő a feje a testnek, az egyháznak, ő a kezdet, elsőszülött a halottak közül, hogy mindenkiben övé legyen az elsőség*” (Kol 1:18). Krisztus pozíciója és tekintélye azért egyedi és pótolhatatlan, mivel Ő a Teremtő. A Szentháromság együttműködésének következtében tapasztalta a halálból való feltámadást (Jn 10:17-18; ApCsel 2:24; Róm 8:11; Gal 1:1). Van hatalma feltámasztani az embereket (Jn 11:25), mert legyőzte a halált. Bár néhányan feltámadtak már korábban, mint pl. Mózes és Lázár, azonban ők is csak Krisztus győztes halálára előre tekintve támadtak fel (Ef 1:4; 1Pt 1:20; Jel 13:8). Krisztus tökéletes élete, halála és feltámadása jogán kaphatnak új életet mindazok, akik hisznek benne. Enélkül nem lenne örök élet. Ahogyan Ádám által bejött a világba a bűn, úgy Jézus Krisztus által van „*a halottak feltámadása*”, mert „*Krisztusban mindenki megelevenedik*” (1Kor 15:21-22). Krisztus az elaludtak zsengejeként támadt fel a halottak közül” (1Kor 15:20).

Kommentár

Krisztus él

„Jézus Krisztus feltámadt! Ő él!” Valószínűleg ez lehetett a leglenyűgözőbb és legizgalmasabb hír, amit a feltámadás napján egymásnak adtak át az emberek (Mk 16:6; Lk 24:34). Ma is ez az evangélium legfontosabb üzenete. Jézus nincs a sírban, mert feltámadt. A halál nem tarthatta fogva, hiszen igaz volt, sosem vétkezett (Jn 14:30; 2Kor 5:21; Zsid 4:15). Krisztus többször is megjövendölte a halálát és a feltámadását a tanítványai előtt, de ők nem értették. Üzenetének akkor még nem volt számukra értelme (Mt 16:21; Mk 8:31-32; Lk 18:31-34). Az utolsó vacsorán kijelentette, hogy újra élni fog, habár elárulják és megölik: *„Mondom pedig nektek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének terméséből mindama napig, amikor újat iszom veletek az én Atyám országában”* (Mt 26:29; vö. Mk 14:25).

Az úrvacsorában részesülve azt fejezzük ki, hogy hiszünk Krisztus feltámadásában. Ahogy Pál mondja: *„Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isztok e pohárból, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön”* (1Kor 11:26). A keresztséggel az emberek szintén bizonyosságot tesznek a Krisztus feltámadásába vetett hitükről és a vágyukról, hogy hitben járva új életet szeretnének kezdeni: *„...mi, akik megkeresztelkedtünk... Eltemettettünk..., hogy amiképpen feltámadt Krisztus a halálból... úgy mi is új életben járjunk”* (Róm 6:3-4). Tehát a keresztyének Krisztus halálára, temetésére és feltámadására emlékezve keresztelkednek meg.

Több mint 60 év elteltével János apostol találkozott a feltámadott Jézussal, aki megjelent neki, és ezt mondta: *„és az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön-örökké”* (Jel 1:18). A keresztyénység az életről szól, amit Jézustól kapunk, aki meghalt értünk. Azért adhat életet, mert feltámadt. Mivel él, közbenjárói szolgálata által nekünk adhat mindent, amit a kereszten elvégzett tetteivel biztosított.

A feltámadás evangéliuma (1Korinthus 15)

Jézus Krisztus feltámadása jelentőségének legjobb magyarázatát 1Korinthus 15-ben találjuk, ahol Pál apostol kifejti, miért olyan fontos ez. Először a történelmi okot mondja el, és azzal érvel, hogy Krisztus feltámadásának sok szemtanúja volt. Ha a bizonyágtételüket semmibe vesszük, tulajdonképpen hamis tanúknak minősítjük mindazokat, akik

állították, hogy találkoztak vele. Krisztus megjelent Péternek, az apostoloknak, Jakabnak, még ötszáz embernek és Pálnak is (1Kor 15:5-8).

Ezután Pál teológiai fejtegetésbe kezd a feltámadás védelmében, és ennek során megemlíti néhány igen fontos pontot:

1. Ha nem lenne feltámadás, akkor Krisztus sem támadt volna fel (1Kor 15:13, 16).
2. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a prédikálásunk (1Kor 15:14).
3. Ha Krisztus nem támadt volna fel, akkor értelmetlen lenne a hitünk. A görög *kenosz* ige azt is jelenti, hogy „haszontalan”, „üres”. Ha Jézus még mindig halott lenne, a hitünknek nem volna tartalma és ereje.
4. Ha Krisztus nem támadt volna fel, a halottak sem fognak feltámadni (1Kor 15:15), így nem lenne remény a halál után.
5. Ha Krisztus nem támadt volna fel, hamis tanúi lennénk Istennek, amikor arról beszélünk, hogy feltámasztotta Krisztust (1Kor 15:15). Tehát ha Jézus nem támadt fel a halálból, az Istenről és jelleméről alkotott képünk valójában torz, helytelenül mutatjuk be Őt. Az Atya azonban feltámasztotta Krisztust a halálból.
6. Ha Krisztus nem támadt volna fel, hiábavaló lenne a hitünk (1Kor 15:17). A görög melléknév, a *mataiosz* jelentése: „értéktelen”. Istenbe vetett hitünk értéktelen, felesleges lenne.
7. Ha Krisztus nem támadt volna fel, akkor a törvényszegéseinkre sincs megbocsátás, tehát bűneinkben maradunk (1Kor 15:17), és bűnősként csak halálbüntetést érdemlünk.
8. Ha Krisztus nem támadt volna fel, akkor a Krisztusban meghaltak számára nincs feltámadás (1Kor 15:18), következésképpen örök élet sem.
9. Ha Krisztus nem támadt volna fel, és csak ebben az életben reménykedünk (Krisztusban), akkor minden embernél nyomorultabbak vagyunk (1Kor 15:19). Pál az *eleeinosz* melléknevet használja itt, ami azt jelenti, hogy „szánalmas”. Tehát Pál szerint ha csupán a földi életre vonatkozó szép lelki tanításunk van Jézusról, akkor a legszánalmasabbak vagyunk, mert Jézust keresztre feszítették és meghalt, így mindannyiunk elkerülhetetlen végzete a halál volna.
10. Ha a halottak nem támadnak fel, akkor együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk (1Kor 15:32). Életünk mottója legyen a *carpe diem* („Élj a mánnak!”), hogy legalább tapasztaljunk egy kis boldogságot és örömet.

Pál a feltámadás szemléltetésére egy gyakorlati megfigyelést hoz a mezőgazdaság területéről: „Amit elvetsz, nem kel életre, míg meg nem hal” (1Kor 15:36). A magot először el kell vetni a földbe, hogy később új élet növekedhessen belőle, ami több eredeti önmagánál (értsd: a magból kel ki a fa). Halandó testünk ugyan meghal, de Isten teremtői hatalmának köszönhetően romolhatatlanságban fogunk feltámadni a halálból (1Kor 15:42). Akkor pedig „viselni fogjuk a mennyeknek a képmását is” (1Kor 15:49).

Krisztus második eljövetelekor (1Kor 15:23) azok, akik a porban alsznak, feltámadnak „egy szempillantásban” (1Kor 15:52), „mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára, és ez a halandó test halhatatlanságot öltön magára” (1Kor 15:53). „A diadal elnyelte a halált” (1Kor 15:54, vö. Ézs 25:8). Azután Pál ír a dicsőséges győzelmi kiáltásról (a „győzelem” szót három alkalommal használja ennek a fejezetnek az utolsó részében): „Halál, hol a te diadalmad? Halál, hol a te fullánkod” (1Kor 15:55)? Dicsőítsük az Urat, mert a Krisztus Jézusban hívőknek győzelmet ad a halál felett! Milyen hálásnak kell lennünk ezért (1Kor 15:57)!

Pál hirdeti a reménységet

Pál apostol emlékezteti az első keresztényeket a halottakra, akik hitben éltek és Krisztus második eljövetelében reménykedtek. Arra bátorítja őket, hogy ne csüggedjenek, ne veszítsék el bizodalmaikat, hiszen van reménységük: „Nem akarom továbbá, testvéreim, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne szomorkodjatok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, ugyanúgy Isten Jézus által, vele együtt előhossa azokat, akik elaludtak. Mert ezt mondjuk nektek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteléig, nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr fog leszállni a mennyből riadóval, főangyal szózatával és Isten harsonájával, és feltámadnak először azok, akik Krisztusban meghaltak, azután mi, akik élünk, akik megmaradtunk, velük együtt elragadtatunk a felhőkben az Úrral való találkozásra a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. Azért hát vigasztaljátok egymást ezekkel a beszédekkel” (1Thessz 4:13-18). Jegyezzük meg, hogy a második adventkor Jézus lába nem érinti a földet, hanem a levegőben marad, miközben az elhunyt igazak feltámadnak, az élő szentek pedig átvál-

toznak, együtt emelkednek a levegőbe, hogy ott találkozzanak az Úrral, és örökre vele legyenek.

Semmi miatt nem kell aggódniuk azoknak, akik az Úrban halnak meg, mert újra életre fognak kelni. János kijelenti: *„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradozásuktól, és cselekedeteik követik őket”* (Jel 14:13).

Gyakorlati alkalmazás

1. Miért olyan fontos Jézus feltámadása? Mi lenne, ha egyszerűen csak meghalt volna értünk, élete során pedig bemutatta volna, hogyan kell engedelmesen élni, önzetlenül szolgálni és szeretni?
2. Miként ünnepeljük a keresztség szertartásában Krisztus feltámadását?
3. Mi fontosabb teológiai szempontból: Jézus Krisztusnak a Gecsemánéban elmondott imája, a gólgotai kereszthalála vagy a feltámadása? Mi volt a lényege Krisztus minden tettének? Miért?

KÖVESD AZ IGÉT (1. RÉSZ)

Írta: Andrew McChesney

Eulalia Rashidnak elfogyott a söre és elindult a boltba vásárolni. 37 évvel azelőtt még mindene megvolt, de alkoholista lett. Elhagyta a családját, gyermekét és 13 unokáját, végül pedig vastagbélrákja is lett.

Út közben egy kis fadobozt talált. Felvette, mert remélte, hogy pénz van benne, és talált is benne egy pennyt. A bolt fényénél megnézegette a dobozt, amire ez volt írva: „Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.”

Másnap újra és újra elolvasta az írást. „Mi lehet az az Ige, és mi az a mécses, ami megvilágítja az utat?” - töprengett. Megpróbálta lefordítani a saját nyelvére, megnézett még néhány fordítást, de továbbra sem értette a jelentését. Ezért eldöntötte, hogy az egész Bibliát el fogja olvasni, hátha rálel valahol a magyarázatra.

Egy nap János evangéliuma 1. fejezetéhez ért: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.” A szeme felcsillant. Tovább olvasott: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott.” „Itt a válasz - gondolta. - Az Ige Jézus! Jézus a lámpás, aki megvilágítja az utat.”

Ekkorra megszerette a Bibliát. Tovább olvasta, és elkezdett rendszeresen imádkozni. Közben az élete gyökeresen megváltozott. Megtudta, hogy Isten elkülönítette a szombatot, ezért elkezdett szombatot ünnepelni otthon. Miután olvasott a tiszta és tisztátalan ételekről, változtatott az étrendjén. A kertjében termelt édesburgonya, spenót, zöldbab, padlizsán, paradicsom, tápióka, papaya, mangó, citrom, sárkánygyümölcs, eper és kókuszdió.

A családja nem értette a történeteket. Meglepte őket, hogy már nem iszik. Eulalia elmondta nekik, hogy eldöntötte, többé nem fogyaszt alkoholt, és Jézus egy szempillantás alatt ennek a vágyát is elvette tőle. Krisztus misszionáriusa lett a családjában.

Reménység az Újszövetségben

Igeszakaszok: 1Korinthus 15:20

Áttekintés

A halottak feltámadásáról szóló újszövetségi szakaszokban, akár Páltól származnak, akár más apostoloktól, vagy éppen Jézustól, megint csak nem találunk említést halhatatlan lelkekről, sem szellemekről, akik már a mennyben lennének. Az Újtestamentum szerint a feltámadásban és Jézus második eljövételében reménykedhetünk.

A halottak állapotával kapcsolatos bibliai szakaszok, amelyeket jelen tanulmányunkban átveszünk, az alábbiak:

- Zsid 11:39-40: a hithősök sem kapják meg hamarabb mennyei jutalmukat, mint mi.
- 1Jn 5:11-12: ez az igevers azt tanítja, hogy csak azoknak van örök életük, akik Krisztusban vannak. A következtetés tehát világos: nincs halhatatlan „lelkünk”, csak azok kapnak örök életet, akik Krisztust választják.
- 1Kor 15:12-19: az örök életbe és a feltámadásba vetett reménység alapja Jézus feltámadása. Ha mi nem támadunk fel, az azt jelenti, hogy Krisztus sem támadt fel. Amennyiben ez igaz, akkor mind meghalunk, és örökre halottak is maradunk.
- Jn 14:1-3: Jézus megígérte, hogy helyet készít nekünk, majd visszajön, hogy magával vigyen bennünket. Ez az ígélet szükségtelen lenne, ha az emberek azonnal a mennybe jutnának.
- Jn 6:35-54: Jézus négyyszer hangsúlyozza ki, hogy fel fogja támasztani a benne hívőket az utolsó napon. Ha az emberek fel fognak támadni, akkor vissza kell jönniük az életbe a halálból, ami kizárja, hogy a lelkük/szellemük addig valahol máshol élne.
- 1Thessz 4:13-18: Isten fel fogja támasztani az elhunyt hívőket, és ők találkozni fognak azokkal, akik abban az időben még élnek. Ez a végső feltámadás mit sem számítana, ha a lelkek egyébként is élnének a mennyben.
- 1Kor 15:51-55: a „titok” az élő igazak átváltozása Jézus Krisztus második eljövetelekor. A halottak feltámadása és az élő igazak átváltozása ugyanakkor fog megtörténni.

Kommentár

Nézzük meg közelebbről 1Korinthus 15-öt, mert a tanulmányban sorra kerülő szakaszok közül kettő ebben a fejezetben található. A 15. fejezet tele van a Jézus feltámadásával kapcsolatos tényekkel, és arról is beszél, hogyan fogunk átváltozni és halhatatlan testet kapni Jézus második eljövetelekor (1Kor 15:35-44). Csakis Isten teremtő és megtartó hatalma által nyerhetünk halhatatlanságot. „Nem lesz többé halál, ami viszont nem jelenti azt, hogy az ember majd élhet Istentől függetlenül, mintha nem kapott, hanem önmagában rejlő halhatatlansága lenne (1Tim 6:16). A megdicsőült testben élő emberek is ugyanúgy Istentől fognak függni, tőle kapják életüket” (Roy E. Gane: „At-one-ment Forever in God’s New Heaven and New Earth” c. cikke a *Salvation: Contours of Adventist Soteriology*. c. könyvben, szerk.: Martin F. Hanna, Darius W. Jankiewicz, John W. Reeve, Berrien Springs, MI., 2018, Andrews University Press, 254. o.).

A Jelenések 22-ben említett élet folyója és élet fája mutatja, hogy az ember mindig is Istentől, az élet Forrásától fog függni. Ő lesz ott a világgosság is (Jel 22:5), bár ez nem jelenti azt, hogy nem lesz nap és hold. Az emberek a fa gyümölcsét eszik, isszák a folyó vizét, ami szintén mutatja, hogy fizikai testben fognak élni, nem pedig testetlen szellemekként. A feltámadás után „fizikai testben fognak élni örökre, de nem a jelenlegi természetes/nem lelki (görögül *pszüchikosz*) testben (*szoma*), ami leépül és meghal, hanem olyan testben (*szoma*), ami halhatatlan, mert lelki (*pneumatikosz*, 1Kor 15:44; vö. 42-43, 45-54 versekkel). A test tehát megváltozik, de maga a személy nem lesz test nélküli szellem” (i. m. 254. o.).

1Korinthus 15

1Korinthus 15-ben Pál azt a hamis hiedelmet cáfolja, miszerint a testnek nem lesz feltámadása. Ez a tévedés a hellenista gnosztikus vallási/filozófiai irányzatból ered, amelynek egyik tétele a halhatatlan lélek, amit néhány, vagy talán sok korinthusi hívó elfogadott. Pál azzal érvel, hogy ha a hívók tagadják a testben való feltámadást, azzal tagadják Jézus testben történt feltámadását is. Ha az ember nem támad fel testben, akkor világos, hogy Jézus sem támadt fel (1Kor 15:12-19). Ebben az esetben mindenkinél szárnalmasabbak vagyunk, mert hazugságban hiszünk, következésképpen senki nem fogja megbocsátani a bűneinket. Így nem

lehet reménységük az örök életre sem azoknak, akik élnek, sem azoknak, akik már meghaltak.

Pál ezzel szemben állítja, hogy Jézus „az első zsengeje” azoknak, akik elaludtak (meghaltak). „Mert amint Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki megelevenedik. Mindenki a maga rendje szerint. Az első zsenge Krisztus, azután akik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor” (1Kor 15:22-23). A metafora az első aratásra utal. Amint az első gyümölcsök/termények jelezték, hogy hamarosan a teljes termés beérik, ugyanúgy Krisztus volt az első, és Őt követi majd az aratás. Az „aratásra beérett teljes termés” pedig mindazokat jelenti, akik Krisztuséi.

Az első zsenge görög megfelelője az *aparkhé*, ami elsődlegesen azt jelenti, hogy „első termés”, „zsenge”, másrészt az „arányos adomány” a haszonból (hálaáldozat), harmadszor pedig „felajánlás”. Az izraeliták elvitték a templomba az első zsenget, az aratás első kévét, a pap pedig meglengette azt az Úr előtt. Ezek az események mind niszán hó 16-án történtek, és a teljes aratás ígérését közvetítették.

Lenyűgöző, hogy Jézus niszán 16-án támadt fel. Tehát Ő maga az első termés, a zsenge, ígérlet mindazon hívők teljes aratására, akik egy napon szintén fel fognak támadni. Azonban fontos megjegyeznünk, hogy az aratnivaló akkor válik láthatóvá, amikor Ő újra eljön. Tehát nincs „termés”, ami már készen várakozik a mennyben, kivéve azokat, akikről említést tesz az Írás, hogy feltámadtak vagy egyenesen a mennybe mentek, mint Énók, Illés, Mózes és azok, akik Krisztus halálakor támadtak fel (Mt 27:52). Jézus „új élete” (Róm 6:4) arra mutat előre, hogy a benne hívők is új életet kapnak majd, részesülnek a feltámadásban.

Pál azt írta, hogy mindnyájan megelevenítettünk, ám ezzel semmiképpen sem sugallja azt, hogy mindenki örök életet fog kapni. Pál nem hitt az egyetemes üdvözítésben (Róm 2:5-12; Ef 5:6; 2Thessz 1:6-10). Világossá tette, hogy a második advent idején azok fognak feltámadni, akik Krisztusban vannak. A „Krisztusban” kifejezést annak érzékeltetésére használja a leveleiben, hogy a hívő szoros kapcsolatban, egységben van vele. Hangsúlyozza, hogy Krisztus a feltámadásával többet ért el annál, mint hogy Ő maga visszatért az életbe. Biztosította az örök életet mindazok számára, akik hisznek benne.

„Azután jön a vég” (1Kor 15:24). Ez a vég pedig azzal jár, hogy Isten „eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt”, ami Sátán fejedelmekre és erőire utal. Pál a *hatalmak és erők* kifejezéssel emberi hatalomra és démoni erőkre céloz (Róm 13:1-3; Ef 1:21; 6:12). Jézus Krisztus második eljövetelekor isteni ítélet fogja sújtani Sátánt mindazokkal együtt, akik az övéi, mert a gonoszság és a romlás útját választották. Az apostol hozzáteszi: „*Utolsó ellenségként a halált törli el*” (1Kor 15:26). Ez az eltörlés nem történik meg, csak a millennium után (Jel 20:1-10). Akkor a gonoszok újra életre kelnek, láthatják, hogy Isten igazságos, amikor elpusztítja a gonoszságot, azután az utolsó tűzben megsemmisülnek. Ez a tűz azért „örök”, mert a hatása örökre szól. Abból a halálból nincs feltámadás.

Pál kifejti: Isten valóban a testet hívja életre a feltámadáskor. Egy metaforával érzékelteti, hogy az elvetett mag élő növénné fejlődik, ha a földbe teszik. Majd arról ír, hogy a feltámadott test új test lesz (1Kor 15:35-41). A mag nem hasonlít a növényre, amivé fejlődik, mégis növénné alakul. Így kapunk mi is új testet.

Ezen a ponton Pál rávilágít négy különbségre, amit az igazak feltámadásakor várhatunk. Először, földi testünk romlandó, vagyis alávetett a betegségeknek és a halálnak, de romolhatatlan, vagyis halhatatlan lesz. Másodsor, csúf testünkből megdicsőült test lesz. A csúfság alatt azt értjük, hogy bűnösök vagyunk, de feltámadt testünket nem jellemzik majd a bűn okozta korlátok, hanem tökéletes lesz. Harmadsor, jelenlegi testünk gyenge, mert a bűn mindenre kihat, beleértve a bűnnek való ellenállás képességét is, de feltámadt testünk erős lesz. Végül pedig: természetes testünk lelki testté változik át.

A következő versekben Pál kifejti, milyen különbségek vannak a természetes test és a lelki test között. Előjáróban, nem gondoljuk, hogy Pál azt akarja közölni: csupán a természetes testünk valóságos, a lelki viszont már nem az, csak mert szabad lesz a bűn átkától. Természetes testünket a bűnbeesés utáni Ádámtól örököltük (olyan korlátokkal, mint a betegség, az éhség, a fájdalom, a gyengeség és a halál), míg lelki testünket Jézustól kapjuk. „*Az első ember, Ádám, élőlénné lett, az utolsó Ádám meg-elevenítő Lélekke*” (1Kor 15:45). Ádám Istentől kapta az életét, Krisztus azonban adja az életet. Nem passzívan kapja az életet, hanem Ő az, aki

örök életet biztosít mindazoknak, akik hisznek benne. A test, amit ad a hívőknek, lelki jellegű, mennyei test, ami azt jelenti, hogy Krisztus lelki természetével bír, nem pedig bűnös, emberi természettel.

Ez után a magyarázat után Pál továbbvezeti az olvasót a „titok” boncolgatásában, ami nem más, mint az a tanítás, hogy „*mindnyájan elváltozunk*” (1Kor 15:51). Jézus második eljövetelekor két földi csoportból kerülnek ki azok, akik elváltozva felemelkednek Jézussal együtt a levegőbe: akik meghaltak (de feltámadtak) és akik még éltek. A „változás” azt jelenti, hogy a Krisztusban meghaltak testben feltámadnak, az élő igazak pedig testben elváltoznak. Mindkét csoport halandóból halhatatlanná lesz, „*nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra*” (1Kor 15:52).

Oda lesz a halál fullánkja és diadala (1Kor 15:55)! A halált a bűn okozza, ami halálos mérég. Mivel azonban Krisztus megszerezte a győzelmet a bűn és a halál felett kereszthalála és feltámadása által, biztos ígéretünk van az örök életre, az átváltozott, mennyei testre és a bűn meg a halál megszűnésére. Mindez azért lehetséges, mert Krisztus feltámadt a halálból.

Gyakorlati alkalmazás

1. Milyen reménységet találunk 1Korinthus 15-ben személyes életünkre nézve? Mely igeversek szólnak konkrétan hozzánk, és miért?
2. Jézus volt az első zsenge, ami biztosít bennünket arról, hogy lesz további aratás is, mégpedig a hívők, akik fel fognak támadni. Jézus második eljövetelekor a hívők feltámadnak és a mennybe emelkednek. Mit várunk különösképpen, ha Krisztus második eljövetelére gondolunk? Szeretnénk Jézust látni? A szereteteinkkel találkozni? Megtudni, mi történt a színpalak mögött? Vagy más dolgokat? Beszéljessünk a csoportban reményeinkről és vágyainkról!
3. Jézus második eljövetelekor mindnyájan átváltozunk. Romlandó és halandó testünk romolhatatlan és halhatatlan lesz. Jellemfejlődésünk számít valamit a jövőre nézve? Indokoljuk meg a válaszunkat!

KÖVESD AZ IGÉT (2. RÉSZ)

Írta: Andrew McChesney

A csendes-óceáni Saipan szigetén élő Eulalia Rashid elérte célját: három év alatt elolvasta az egész Bibliát. Ennek nyomán elkezdte ünnepelni a szombatot és áttért a növényi alapú étrendre. 37 évig alkoholista volt, de utána elmondta a családjának, hogy Jézus elvette az alkohol utáni vágyát.

Mielőtt elkezdte olvasni a Bibliát, vastagbélrákot diagnosztizáltak nála. Azután fájdalmas övsömört is kapott. A két betegség szörnyű szenvedést okozott neki, ő mégis másra figyelt. Nem értette, miért éri úgy, hogy nem ismeri igazán Jézust, pedig az egész Bibliát elolvasta. Az az ötlete támadt, hogy felhívja a saipani adventista klinikát: „Elnézést, ez nem a klinikára tartozik, de segítségre van szükségem. Elolvastam a Bibliát, és annyi kérdésem van” - mondta a telefonba.

Kis idő múlva egy fiatal lelkész meglátogatta. Elkezdték közösen tanulmányozni a Bibliát, aztán Eulalia meg akart keresztelkedni. 2019-ben a keresztsége előtt egy hónappal hirtelen elmúlt a borzasztó fájdalom. Az orvos elmondta, hogy az övsömört nem lehet gyógyítani, és hónapokon át szenvedni fog. Amikor megtapintotta a hasát, érezte, hogy valami megváltozott. Egy kis idő elteltével gyógyultnak nyilvánították a rákbetegségből.

Eulalia misszionárius lett a szomszédai, a családja és 13 unokája számára. Imádkozik értük, gondolja gyönyörű zöld kertjét, amit imakertnek nevez, a terméssel pedig megajándékozza a szomszédait. Az otthonában elkülönített egy szobát, ahol istentiszteleteket tartanak.

Eulalia 66 éves. Nem kérdéses számára, amit a zsolttáros írt: „*Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága*” (Zsolt 119:105).

„Mindenkit csak így bátorítok: Kövesd az Igét! Jézus az Ige. Ő az örök életre vezető út.”

Ellentmondó szakaszok?

Igeszakaszok: Lukács 16:19-31

Áttekintés

Ebben a tanulmányban olyan bibliai szakaszokat vizsgálunk meg, amelyeket egyesek a lélek halhatatlanságának és/vagy az örökké égő pokol tanának alátámasztására hoznak fel. A szakaszok a következők:

1. Lk 16:19-31: a gazdag emberről és a szegény Lázárról szóló példázat. Habár sokak szerint ez a halál utáni élet szó szerint értelmezendő leírása, azonban a szövegösszefüggés alapos tanulmányozása azt mutatja, hogy Jézus e példázattal a) érzékeltetni akarta: a gazdagság nem garantálja a mennybejutást, b) fel akarta hívni az emberek figyelmét arra, hogy engedelmesskedjenek az Írásoknak.
2. Lk 23:43: Jézus a kereszten függő egyik latornak mondja: „*Ma velem leszel a Paradicsomban.*” Ha ezt összevetjük más szakaszokkal, amelyekben Jézus kijelenti: nem ment még fel az Atyához (Jn 20:17 – a feltámadás vasárnapján), valamint akkor leszünk együtt vele, miután visszajön értünk (Jn 14:1-3), akkor látjuk, Jézus nem azt ígéri, hogy még aznap találkozik a mennyben a latorral. Ő is majd a feltámadás után lesz a mennyben, ezt teszi világossá Krisztus egész mondata: „*Bizony mondom neked ma, velem leszel a paradicsomban.*”
3. Fil 1:21-24 és 1Thessz 4:13-18: Pál kijelenti: várja, hogy az Úrral legyen, csak nem említi a halála és a feltámadás közti időt.
4. 1Pt 3:19-20: Krisztus prédikál „*a börtönben levő lelkeknek... Nőé napjaiban*”. Ez nem azt jelenti, hogy Jézus személyesen közölt üzenetet az vízözön előtt élt, engedetlen emberekkel a pokolban, hanem figyelmeztet a bűn rabságára, amiről Noé is beszélt annak idején Isten Lelkének ihletése alatt.
5. Jel 6:9-11: A mártírok lelkei igazságszolgáltatásért kiáltanak az égőáldozati oltár alól – ez nem szó szerint lelkekre/szemlékre értendő. Azokat jelképezi, akiket Isten iránti hűségükért gyilkoltak meg.

Kommentár

Nézzünk meg kicsit mélyebben kettőt a leckében tanulmányozott szakaszok közül!

1) a gazdag és Lázár (Lk 16:19-31)

2) a mártírok lelkei jóvátételért kiáltanak (Jel 6:9-11)

A gazdag ember és Lázár (Lk 16:19-31)

Jézus azért mondta el a gazdag és Lázár történetét, hogy bemutassa, mennyire fontosak az életünk során meghozott döntéseink. Nem azért elevenítette fel a példázatot, hogy a halál utáni életről beszéljen, hanem hogy a hallgatói lelkére kösse: ha életünkben hűséget fogadunk valakinek (Jézusnak vagy másnak), azon a halálunk után már nem tudunk változtatni (Zsid 9:27).

Továbbá a példázat rámutat arra is, hogy ha az ember nem tanul a Szentírásból, akkor az sem vezethetné hitre, ha valaki visszatérne a halálból. Más szóval, ha rendelkezésére áll a Szentírás, de nem alakítja ahhoz a magatartását, akkor az sem hat rá, ha valaki a pokol szörnyűségével fenyegeti. Jézus világossá teszi: az embernek vagy nyitott a szíve Isten felé, vagy kemény, és csakis az illető viszonyulásától vagy szíve Isten iránti lágyágától függ, hogy megtérjen és megváltozzon az élete (Ez 36:26-27). Nem lehet mentségünk, hiszen a kezünkben lehet a Biblia, ami bemutatja Istent (Lk 16:29-31).

A példázatban semmi nem utal arra, hogy Jézus a holtak állapotáról tanítana. Az előző szakaszban az önzésről, a becstelen előnyszerzésről, a sáfárságról beszélt, főként a pénzkezelés kapcsán. Azután tért rá a gazdag és Lázár történetére, hangsúlyozva, hogy a gazdagság egyáltalán nem garantálja a mennybe való boldog belépést. Más szóval, az örök élet alapja az, hogy elfogadjuk Krisztus értünk végzett megváltói munkáját. Mózes és a próféták mind Jézusra mutattak előre.

Egyesek azzal érvelnek, hogy a történetet nem szabad példázatnak nevezni, hiszen úgy kezdődik, hogy „*Volt pedig egy gazdag ember...*”, és nem jelenti ki konkrétan, hogy ez egy példázat. Ez azonban nem áll meg, mert vannak más példázatok is, amelyek ugyanígy kezdődnek, például éppen az előző: „*Volt egy gazdag ember...*” (Lk 16:1).

A részletek szintén cáfolják, hogy az örökké égő pokol szó szerinti ábrázolása lenne a történet. Először is, akit élve égetnek, annak a nyelvtől nem lehet lehűteni egy vízbe mártott ujjal. Ezen kívül a menny és a „pokol” közti rövid távolság lehetetlenné tenné, hogy bárki is élvezze a mennyországban az életet, ha közvetlenül maga mellett láthatná örökké égő szeretteit. A *jelenések könyvében* szerepel az ígélet, hogy nem lesz többé fájdalom, gyász, sírás, de ez így nem valósulhatna meg (Jel 21:4).

Hálásak lehetünk, hogy ez egy példázat és nem a valóságot mutatja! Olyan Istent szolgálunk, aki nem kínozza senkit egy örökkévalóságon át. Roy Gane három fő problémát emel ki az örökké égő pokol kapcsán:

- „1. Vajon a gonoszokat is táplálja Isten az élet fájának gyümölcsével, hogy életben maradjanak a pokolban? Ha igen, akkor ez ellentmond annak a bibliai tanításnak, hogy csak a megváltottak ehetnek abból a gyümölcsből (Jel 22:14). Gondoljuk át 1Mózes 3-at, ahol Isten pontosan azért zárta el a bűnbe esett Ádámot és Évát az élet fájától, hogy ne éljenek örökké (Jel 22:22-24), így végül meghaltak (1Móz 5:5 – Ádám haláláról).
2. Jelenések 20-ban a »tűz tava«, amelyben a gonoszok megsemmisülnek, hatalmas területet foglal el a földön, az Új Jeruzsálem körül (Jel 20:8-10). Arra nem történik utalás *A jelenések könyve* 21-22. fejezetében, hogy a tűz tava állandó hely lenne az új földön.
3. Akik a tűz tavában lelik halálukat, a »második halált« szenvedik el, és ez a végső pusztulást jelenti (Jel 20:14-15; 21:8). Tehát meghalnak, nem pedig tovább élnek, pokoli szenvedések közepette” (Roy E. Gane: „At-one-ment Forever in God’s New Heaven and New Earth” c. cikke a *Salvation: Contours of Adventist Soteriology*. c. könyvben, szerk.: Martin F. Hanna, Darius W. Jankiewicz, John W. Reeve, Berrien Springs, MI., 2018, Andrews University Press, 255-256. o.).

A mártírok lelkei (Jel 6:9-11)

A „megöletettek” és a „vérré” tett utalás az oltárral kapcsolatosan azt sejteti, hogy itt az égőáldozati, nem pedig az illatáldozati oltárról van szó. Mivel az állatok vérének az oltár alá öntötték, a szentek vérének szimbolikusan Istennek ajánlották fel áldozatként. Az „oltár alatt lévő” szentek azért haltak meg, mert hűségesen bizonyosságot tettek az evangéliumról. Tragédia, ami velük történt, haláluk mégis győzelem, mert Krisztusban haltak meg (Jel 14:13).

A „lelkek” kiáltanak, de nem bosszúért, hanem törvényes igazságtételért. „Istent kéri, hogy indítsa el az ítélethez vezető jogi folyamatot, ami igazolja a vértanúhalált halt szenteket” (Joel N. Musvosvi: *Vengeance in the Apocalypse. Andrews University Doctoral Dissertation Series*. 17, Berrien Springs, MI., 1993, Andrews University Press, 232. o.). A szenteket jogtalanul üldözték és ölték meg, amiért hűségesek voltak Istenhez és szenvedélyesen hirdették az evangéliumot. A jóvátételért kiáltanak, amit ugyan magukért is kérnek, de – és ez még fontosabb – azért is, hogy Isten jellemét végre igaznak, szentnek, igazságosnak lássák az emberek.

Több érv szól amellett, hogy ezeket nem szabad szó szerinti „lelkeknek” látnunk, akik Istenhez kiáltanak. A szentek vérét jelenítik meg jelképesen.

Először is, az égőáldozati oltár a templom külső udvarában helyezkedett el, és ahogy Ranko Stefanovic elemzi, ez azt jelenti, hogy „az itt ábrázolt jelenet nem a mennyei templomban zajlik, hanem a földön” (*Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*. 2. kiad. Berrien Springs, MI., 2009, Andrews University Press, 244. o.). A külső udvar tehát a földet jelképezi; „a megölettek lelkei” a földről kiáltanak, következésképpen nem lehetnek mennyben „élő” lelkek.

Másodszor, miután a szentek fehér ruhát kapnak, ami Krisztus igazságosságát jelképezi, azt mondják nekik, hogy „még egy rövid ideig nyugodjanak”, míg szolgatársaik száma teljes nem lesz – a testvéreiké, akiket szintén megölnék (Jel 6:11). Szó szerint azt mondják nekik, hogy nyugodjanak még egy rövid ideig. A „nyugodni” szó itt az *anapauó*, amit úgy fordíthatunk: „pihenni”, „felüdülni”, „megállni”, sőt „meghalni”. Jel 14:13-ban is szerepel: „*Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugszanak [anapauó] fáradozásuktól, és cselekedeteik követik őket.*” Ez a csoport ismét megjelenik, amikor második eljövetelekor Jézus visszahozza őket a halálból: „és láttam azoknak a lelkét, akiknek fejét vették a Jézus bizonyágtételéért... Ezek éltek és uralkodtak Krisztussal ezer esztendeig” (Jel 20:4). Egyértelmű, hogy ekkor keltek életre. Nem voltak korábban is élő lelkek/szellemek, különben ez az állítás felesleges lenne. Tehát ha összekapcsoljuk az „alvás” gondolatával (amit a halál érzékeltetésére használ a Biblia) azt, hogy „nyugodjanak” még egy kevés ideig, arra a következtetésre jutunk, hogy a szenteknek, akiknek fejüket vették, egy ideig – Krisztus eljöveteleig – még nyugodniuk kell a sírjukban.

Gyakorlati alkalmazás

1. A gazdagról és Lázárról szóló példázat fő mondanivalója, hogy ragaszkodjunk a Szentírás tanításaihoz. Engedjük, hogy ezek formálják az életünket! Személyesen nekünk mely üzenetnek kell leginkább teret engedni az életünkben? Vajon az anyagi javak, a vagyon felhalmozásával és a gazdag emberhez hasonlóan a luxus élethez való ragaszkodással kapcsolatos szempont volna ez? Esetleg valami teljesen más? Talán egy más területen megnyilvánuló önzés? Vágyunk arra, ami a másoké, ahelyett, hogy megelégednénk azzal, amink van? Azt gondoljuk, hogy a mi véleményünk és a mi életmódunk a legjobb? Életünk mely területén van nagy szükségünk Isten átalakító hatalmára? Szánjunk időt arra, hogy átadjuk azt Istennek!
2. Nem vágyunk a mártírhalálra, Jézus azonban ezt mondja: *„Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt, és aki elveszti az ő életét értem, megtalálja azt”* (Mt 10:39). Talán annyira aggódunk az életünk elvesztése miatt, hogy elfeledkezünk küldetésünkről és nem beszélünk Jézusról. Hogyan tarthatjuk a missziót folyamatosan az első és legfontosabb feladatunknak?
3. Mi a különbség a bosszúért kiáltás, illetve aközött, hogy Istentől várunk igazságtételt? Hogyan hagyhatjuk Istenre a dolgokat, egyre inkább bízva abban, hogy Ő majd gondoskodik az életünk dolgairól?

ISTEN AZ ELSŐ

Írta: Ocrhain Matengu

Modesty Kakula namíbiai üzletember, aki szokatlan módon hirdeti Jézus nevét. Három autójára felfestette, hogy „Isten az első”. Újszerű megközelítése a missziós munkához akkor kezdődött, amikor első munkaadója felajánlotta, hogy elad neki egy autót 50 000 namíbiai dollárért. Modesty akkor két éve fejezte be a középiskolát, friss házas volt. Keményen dolgozott, de négy hónap alatt 5 000 dollár híjával tudta csak visszafizetni az összeget, a munkaadója pedig felemelte az autó árát 60 000 dollárra. Néhány hónappal később, amikor Modesty szintén 5 000 dollár híján tudta törleszteni tartozását, a munkaadója 70 000 dollárra emelte az árat. Modesty próbálta kifizetni tartozását, ám a munkáltatója azzal vádolta, hogy semmit nem fizetett. Az ügy a bíróságra került, és Modestynak adtak igazat, de a munkáltató kijelentette, hogy nem fogja átadni az autót. Modesty felesége sírva monda a bíróságon, hogy tartsa meg az autót, Isten majd gondoskodik róluk. A munkaadó visszafizetett 22 000 dollárt és elbocsátotta a fiatalembert.

Modesty otthon sírva öntötte ki a lelkét Istennek. Miközben imádkozott, véletlenül leejtette a Bibliáját, amely Róm 8:28-nál nyílt ki: *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.”*

Béke és bizonyosság töltötte el Modesty szívét. Másnap reggel telefonon kereste valaki. Felajánlotta, hogy 23 000 dollárért eladja neki az autóját. A férfi lealkudta 22 500 dollárra az árat, és a szüleitől kapott kölcsönrel meg tudta venni a kocsit.

Bizonyosságot akart tenni Isten jóságáról, ezért azonnal felfestette a hátsó szélvédőre, hogy „Isten az első.”

Ma Modesty presbiter a gyülekezetében. Saját vállalkozása van három autóval, amelyeken ott a szlogen: „Isten az első.” Bárhol járnak az autói, az emberek olvashatják: „Isten az első.”

Pokol tüze

Igeszakaszok: Ézsaiás 66:23-24; Dániel 12:2

Áttekintés

Az igazak és a gonoszok örök sorsát éles ellentétbe állítja a Szentírás. Az első csoport örök életet kap, a másik pedig tapasztalja Isten fájdalmas, kárhoztató ítéletét, teljesen megsemmisül. A gonoszok örök szenvedéséről és folyamatos kínlódásáról szóló tanítás arra a sátáni hazugságra épül, ami az Éden kertjében hangzott el: „*Bizony, nem haltok meg*” (1Móz 3:4)!

Az első hazugság alapjára – amely szerint az engedetlenséget nem követi halál – Sátán ráépítette a másik csalást: amikor meghalunk, csak fizikai testünk hal meg, a lelkünk nem. Tehát ha valakinek halhatatlan lelke/szelleme van, ami nem halhat meg, akkor a bűnös örök büntetésként szenved majd a pokol tüzében. Ez a rettenetes elképzelés szörnyetegként, zsarnokként ábrázolja Istent.

Egy másik kitalált, de nagyon népszerű tan szintén félrevezeti az embereket, azt a hamis reményt keltve, hogy haláluk után átmennek egy tisztító, javító folyamaton, aminek a végén megszabadulnak és örökké élhetnek a Paradicsomban. Ez a hazugság leveszi az egyén válláról a felelősséget, amit pedig az élete folyamán éreznie kellene a döntéseivel kapcsolatban.

Kommentár

Különféle nézetek a pokolbéli szenvedésről

1. A hagyományos nézet: a pokol tüze folyamatosan, örökké ég. A pokol valóságos hely valahol az alvilágban, ahol a halhatatlan lelkek örökké szenvednek. E nézet szerint a gonoszok tudatos szenvedése azonnal elkezdődik a haláluk után és az örökkévalóságon át tart.
2. A feltételes halhatatlanság: A végítéletet követően a tűz tava visszafordíthatatlanul, teljesen megsemmisíti a gonoszokat, a bukott angyalo-

kat és Sátánt. Az embereknek nincs halhatatlan lelke. Mivel bűnösök, örök halálra vannak ítélve, kivéve, ha elfogadják Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak. A halhatatlanság feltételhez kötött: akkor lesz a miénk, ha elfogadjuk Isten kegyelmét és gyakoroljuk a Jézusba vetett hitünket (Jn 3:16; 5:24; Róm 3:21-31; Ef 2:1-10). A pokol nem konkrét hely, ahová kerülne a gonoszok lelke vagy szelleme azonnal a haláluk után, hanem a „tűznek tava” az. Az oda jutók teljesen megsemmisülnek az emberi történelem végén (Mal 4:1; Mt 25:41; 2Thessz 1:6-10; Jel 20:9-10, 14-15). A Sátánnak és bukott angyalainak készülő tűzben meghalnak a gonosz, meg nem tért emberek is. A tűz hatása végleges. Senki nem olthatja el a lángjait, míg feladatát el nem végzi. Örökre szóló a hatása, eléri célját: a gonoszság, a bűn, a halál, a gonoszok, a lázadó angyalok és Sátán megsemmisülését. Az Ige „második halálnak” nevezi ezt, amiből nincs megváltás vagy menekülés, hiszen a második halál a gonosz teljes kiirtása.

3. Az univerzalista nézet szerint minden ember megmenekül – a pokol tüze megtisztít és megment mindenkit. Követői azt állítják, hogy végül mindenki üdvözülni fog, beleértve a gonoszokat, a bukott angyalokat és Sátánt is, mert a pokol tüze megtisztítja őket. Ez az értelmezés arra épül, hogy a halál után a gonoszok halhatatlan lelke nem mehet rögtön a mennybe, hanem elszenvedi Isten ítéletének tüzeit. A tűz fokozatosan megtisztítja őket. Bizonyos idő múlva, aminek hossza attól függ, hogyan reagál az illető a tisztítás folyamatára, végül mindenki üdvösséget kap. (A témáról bővebben Jiří Moskala tanulmányában: „The Current Theological Debate Regarding Eternal Punishment in Hell and the Immortality of the Soul”. *Andrews University Seminary Studies*. 53. köt. 1. sz. 2015, 91-125. o.).

Problematikus kifejezések

Több, fejtörést okozó bibliai kifejezés is található a pokol tanával kapcsolatosan, ami magyarázatot igényel, mert ezeket gyakran kiragadják a szövegösszefüggésből.

1. „férgük nem pusztul el” (Ézs 66:24)

Hogy értsük azt, hogy „A férgek [héberül: *tolá'im*], amelyek [a halott gonoszokat] felemésztik, nem pusztulnak el”? Ézsaiás 65-66. fejezetében a gonoszok kifejezés azokra vonatkozik, akik nem szolgálják az Urat, fellázadtak ellene (Ézs 66:3), „*akiket [végül] megöl az ÚR*”

(Ézs 66:16). Először is a leírás a fizikai pusztulásra vonatkozik. A gonoszok láthatók, fizikai testük van. A férgek nem a lelküket vagy halhatatlan szellemüket emésztik meg, hanem a holttestüket. Másodszor, ez az igazságszóló nem feltételezi, hogy a férgek is halhatatlansággal lennének felruházva. Nem történt velük isteni csoda. Harmadszor, a gonoszok holttestét felemésztő férgek képe ugyanolyan metafora, mint az olthatatlan tűzé.

2. „tűzük nem alszik ki” (Ézs 66:24)

„És amikor kimennek, látni fogják azoknak holttestét, akik csalárdul elhagytak engem, mert férgek nem pusztul el, és tűzük nem alszik ki, és minden ember iszonyodni fog tőlük” (lásd még Ézs 66:15, 17). Kioltani a tüzet azt jelenti, hogy megakadályozom a további égését. Megállítom, mielőtt felperzselne mindent, ami éghető. Tehát tágabb értelemben az olthatatlan tűz azt jelenti, hogy nem lehet eloltani, mert nincs erő, ami megállíthatná megszokott dolga elvégzését, hogy felemésszen mindent, ami útjába kerül. A tűznek nem lehet ellenállni, vagy úgy tenni, mintha ott sem volna. Az ábrázolás értelme tehát világos: ezeknek a halottaknak nincs többé esélyük az életre. A gonoszok feletti ítélet végleges, vagyis az Isten által kiszabott halálos ítélet végrehajtását nem lehet megállítani, amíg a megsemmisülés teljes nem lesz. A végső halálból nincs szabadulás. A gonoszok közül senki sem kerülheti el ezt a szörnyű véget. Nincs visszaút. Az ítélet végleges, a megsemmisülés teljes. Senki nem lép közbe, amíg a testek meg nem semmisülnek; így a gonoszok végső sorsa visszafordíthatatlan és örökre szóló. Barry Webb így összegzi Ézs 66:24-et: „A szöveget elemezve itt megsemmisülést látunk inkább, mint örök szenvedést. A testek halottak” (*The Message of Isaiah: On Eagles' Wings*. Downers Grove, IL. 1996, Inter-Varsity Press, 251. o.).

Ézsaiás próféta ír Edom végső, totális megsemmisüléséről, és a már ismerős tűz-hasonlatot használja, ami el fogja emésztetni. A tűz éjjel-nappal ég, „nem alszik ki, örökké gomolyog füstje”, „égő kénne” változik (Ézs 34:9-10). Ezt a metaforát ragadta ki később az író és alkalmazta Jel 14:10-11 és 20:10 verseinek szimbólumokkal teli szakaszaiban. A nyelvezet képies, Isten kijelentésére utal, hogy a megsemmisülés visszafordíthatatlan és teljes lesz. Ezékiel verse hasonló: „Halld meg az ÚR beszédét! Így szól az én Uram, az ÚR: Íme, tüzet gyűjtök benned, hogy megemésszen benned minden zöldellő és minden száraz fát. Nem alszik ki az égő láng,

és megég benne minden arc déltől északig. És meglátja majd minden test, hogy én, az ÚR gyújtottam meg azt, mert nem alszik ki” (Ez 20:47-48; lásd még Jer 7:20).

Ralph Bowles így összegzi Jel 14:11 magyarázatát: „A vers elemeinek hagyományos olvasata nem hagy teret Jel 14:9-11 szakasza fordított párhuzamos szerkezetének. Ha viszont a kiasztikus szerkezetet figyelembe vesszük, a szöveg jelentése nem ad alapot arra, hogy az örök gyötrelmet kiolvassuk belőle. Sokkal inkább beleillik ez az igevers is a feltételes halhatatlanság magyarázatába. E nézet szerint Isten végleges és teljes ítéletet mond és hajt végre ellenségei felett, ami végső megsemmisülést és elpusztítást eredményez” (Ralph G. Bowles: „Does Revelation 14:11 Teach Eternal Torment? Examining a Prooftext on Hell.” *Evangelical Quarterly*. 73, 1. sz. 2001 január, 36. o.).

Amennyiben a tüzet Isten ítéletének vesszük, az azt jelenti, hogy a hatása örökre szól, a gonoszok számára nincs visszatérés. A gonosz sorsa felett Isten dönt az egész örökkévalóságra nézve, soha többé nem fog megtörténni, nem lesz többé. Megsemmisülése végleges. Isten nem fog csudaképpen fenntartani örökké égő tüzet, nem táplálja azt valamilyen különleges formában a gonoszok, a bukott angyalok vagy Sátán számára, hogy állandóan ott kínozza őket. Ez a félrevezetés az isteni ítélet végrehajtásának spekulatív megközelítése. A mennyet teljes harmónia jellemezte Lucifer lázadása előtt, és ugyanolyan összhang fogja jellemezni majd akkor is, amikor a gonosz minden formája megsemmisül.

3. Örökre, örökké

Az, hogy „örökre”, „örökké” (héberül: *'olám*) a Szentírásban viszonylagos. Három lehetséges jelentése van: 1) állandóság, aminek van kezdete és vége (például a rabszolgákra vonatkoztatva 2Móz 21:6 versében [a magyar ERV fordítás helyesen így adja vissza a szövegkörnyezetben: *élete végéig*]; és a papság esetében 2Móz 40:15; 4Móz 25:13); 2) örökkévalóság, van kezdete, de nincs vége (örök élet minden megváltott számára; lásd Mk 10:30; Jn 3:16, 36; 5:24); és végül 3) örökkévalóság, aminek nincs kezdete sem vége (ez kizárólag Istenre vonatkozhat; lásd 1Tim 6:16; vö. 5Móz 33:27). Mindig a szövegösszefüggés határozza meg az „örökké” pontos jelentését. Isten a benne hívók számára ajándékként adja a halhatatlanságot, Krisztus Jézus által (Jn 11:26; Kol 3:3-4).

4. „Utálatosság” Dán 12:2-ben

„Azok közül, akik a föld porában alszanak, sokan fölébrednek majd, néme-lyek örök életre, mások pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra.” Az „utálatosság” szót (héberül: *dérá'on*, „iszonyat”, „undor”, „irtózatos”) a héber Biblia csak Dán 12:2-ben és Ézs 66:24-ben használja. Ennek a kifejezésnek a jelentését a szövegösszefüggés teszi biztossá: a szöveg az ítélettel és a feltámadással kapcsolatban említi a kárhozzátást. Dániel a gonoszok örökre szóló kárhozzatáról és szégyenéről szól, Ézsaiás pedig kifejti, hogy azért pusztulnak majd el, mert senki nem tudja megállítani az emésztő tüzet, ami elvégzi a megsemmisítés feladatát. A lázadó, megátalkodott emberek sorsa örök halál, míg az igazak örök életet kapnak.

Gyakorlati alkalmazás

1. Mi a különbség a pokollal kapcsolatos elterjedt nézet és a tűz tavának bibliai képe között? A tűz tava valóságos lesz, vagy csak költői kép? Beszéljük meg!
2. Hogyan tudnánk egyszerű gondolatmenettel kifejteni az osztályban azt, hogy nem mennek a pokolba vagy a mennybe (illetve a purgatóriumba) az emberek azonnal a haláluk után? Milyen értelemben lehet jó hír ez?
3. El tudjuk kerülni a pokol tüzét? Indokoljuk a válaszunkat! Ha igen, fejtsük ki, hogyan!

MODESTY! MODESTY! MODESTY!

Írta: Ocrhain Matengu

Az emberek egymás után mentek a namíbiai kórházba, hogy meglátogassák a 2 éves Akurioust, nagyon sajnálták. A kisfiú hónapok óta beteg volt, és sokan sírtak, amikor látták a szenvedését. Azt mondták, hogy a kórház kudarcot vallott, ezért a szülők forduljanak varázslóhoz. Ők kétségbeesésükben arra gondoltak, hogy Isten meg fogja érteni, ha ezt megteszik.

A boszorkánydoktor kijelentette, hogy a fiút gonosz varázslat érte, de az ő gyógymódjával meg fog gyógyulni. Be is adták a fiúnak a boszorkánydoktor gyógyszerét, de a gyerek egyre rosszabbul lett. Az apa imádkozni kezdett: „Uram Jézus, tudom, hogy hibát követtünk el. Eltávolodtunk megmentő kegyelmedtől. Uram, a gyermekemért kérlek! Te meggyógyítottad a leprásokat, a vakokat és a sántákat. Tedd meg az én fiammal is!”

Ezután az apa egy álmot látott, amelyben egy hang néven szólította: „Modesty! Modesty! Modesty! A gyermek az enyém, miért engedtétek, hogy megfertőzzék a gonosz szellemek? Ha azt akarjátok, hogy életben maradjon, ne forduljatok a boszorkánydoktorhoz!”

Az apa remegve kelt fel. Kidobta a varázsló gyógyszerét. Eszébe jutott, hogy a tábori összejövetelen egy adventista orvos egészségügyi előadásokat tart, elvitte hozzá a fiát. Az orvos tüdőgyulladást és tuberkulózist diagnosztizált Akuriosnál, és kórházba küldte, ahol kezelni tudták. Az apa tovább imádkozott a feleségével együtt. Teljes bizalmukat Jézusba helyezték. Akurios ma már 22 éves.

Modestynek és Rebecának négy gyermeke született, és mindegyikük születésénél elutasították a hagyományos népi szertartást, inkább elvitték gyermekeiket az adventista gyülekezetbe, hogy ott felajánlják őket Jézusnak.

Végidei csalások

Igeszakszok: Efezus 6:11

Áttekintés

Világunkban egyre szélesebb körben elfogadottak a természetfeletti dolgok. Sokan ismerünk valakit, aki állítja, hogy beszélt egy halott rokonával, részt vett egy szeánszon (ahol érintkezésbe léptek a holtakkal), vagy játszott a Ouija (kiejtve: víji) táblával, még ha csak gyerekkorában is. Bizonyos üzletekben az érdeklődők sokféle misztikus témájú könyv közül válogathatnak vagy tarot kártyát vásárolhatnak (amivel állítólag betekinhetnek valakinek a múltjába, jelenébe vagy jövőjébe). Amikor mindezt felkarolja a tömegmédiá is, napi szinten sugározva a szellemekről vagy a holtakkal való kommunikációról szóló műsorokat, akkor nem meglepő, hogy a spiritizmusnak effajta megnyilvánulásait sokan „normálisnak” vélik.

A miszticizmus, a halálközeli élmények, a reinkarnációba vetett hit, a szellemidézés, az ősök imádatának kultusza és a spiritizmus mindmind hozzájárul ahhoz, hogy a társadalomban elfogadottá váljanak az ilyen dolgok, és az emberek fejében zűrzavaros elképzelések uralkodnak a halál utáni életről. Isten azonban nagyon komolyan vesz mindent, ami a spiritizmussal kapcsolatos, a Biblia határozottan tiltja az ilyen praktikákat, mert ez mind Sátán csalása. *A jelenések könyve* hangsúlyozza, hogy a végidőben Sátán megtévesztő munkája hatalmas méreteket ölt (lásd különösen Jel 9:5, 6, 10, 11, 19; 12:9; 16:13-14). Ezért nagyon fontos, hogy legyenek fegyvereink e csalással szemben. Meg kell alapozódnunk Isten Igéjében, be kell töltekeznünk a Szentlélekkel, hogy bele tudjunk kapaszkodni az igazságba és ne essünk Sátán törébe.

Kommentár

Ebben a tanulmányban arra fogunk összpontosítani, hogy mivel tudjuk felvértezni magunkat a gonosz támadásaival szemben. Ezen kívül mélyebben megvizsgáljuk Efezus 6-ban mindazt, amit Pál Isten fegyvertetéről ír.

Isten fegyverzete (Ef 6:10-18)

Pál az Efezusi levélben több metaforát is használ az egyház ábrázolására. Először Isten templomának nevezi (Ef 2:19-22). Az egyház olyan épület, amely Isten - a Szentlélek lakóhelye. Másodszor, az egyház Krisztus teste (Ef 4:1-16), amelyben mindnyájan együtt dolgozunk, mindenki végzi a maga feladatát annak érdekében, hogy növekedjünk Krisztusban. Harmadszor, az egyház Krisztus menyasszonya (Ef 5:25-27), Ő készíti fel a maga számára. (Ő az, aki munkálkodik mindnyájunk szívében, átalakít, megtérésre indít.) Pál utolsó hasonlata az egyházzal kapcsolatban az, hogy az egyház olyan, mint egy hadsereg (Ef 6:10-17). Ez a hadsereg alaposan felkészült a csatára.

Pál bátorítja a hívőket: *„legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében”* (Ef 6:10)! Az „erős” szó görögül *endünamoó*, amelynek alapjelentése az, hogy az ember képes valamire vagy megvan az ereje megtenni valamit. Pál tehát bátorítja a hívőket, hogy higgyék el, megvan az erejük mindahoz, amit meg kell tenniük a világban dúló lelki küzdelem közben!

Az intés után az apostol arra szólítja a hívőket, hogy vegyék fel Isten fegyverzetét (Ef 6:11). Az ószövetségi harcra buzdító beszédek stílusát használja itt (5Móz 20:2-4; 2Krn 20:13-19; 32:6-8), hogy lelkesítse és motiválja a hívőket: bizzanak abban, amit az Úr tenni tud! Pál azonban pontosan megfogalmazza: a teljes fegyverzet célja, hogy *„megállhassatok az ördög minden ravaszságával szemben”* (Ef 6:11). A ravaszágnak fordított görög szó a *methodeia*, ami cselt, fortélyt, alatomosságot jelent. Az Újszövetségben ezen kívül még egy helyen fordul elő, szintén az Efezusi levélben: *„hogy többé ne legyünk kiskorúak, akiket ide-oda dobál és hajt bármiféle tanítás szele az emberek megtévesztése és a tévelygés ravaszága és csalárdsága által”* (4:14). Ebben a szakaszban Pál szembeállítja azt, amikor hitben és Isten ismeretében egységben állva felépülünk lelki házzá azzal az állapottal, amikor olyanok vagyunk, mint a kisgyerekek, akiket el lehet csábítani mindenfélével, ami jónak hangzik, pedig valójában Sátántól ered. Pál apostol továbbá inti a hívőket: *legyenek éberek, hogy „be ne csapjon minket a Sátán, mert nem ismeretlenek előttünk az ő szándékai”* (2Kor 2:11). Sátán megtévesztése valóságos, veszélyes, minden korban jelen van. A *Jelenések könyve* elmondja: a kígyó haraggal teljes, mert *„tudja, hogy kevés ideje van”* (Jel 12:12). Ebből pedig logikusan következik, hogy minél közelebb leszünk a véghez, annál dühösebb,

haragosabb és aktívabb lesz az ördög. Pál gyakran használja könyveiben az „áll” szót (Róm 14:4; 1Kor 16:13; Fil 1:27; 4:1; 1Thessz 3:7-8), és arra szólítja fel a hívőket, hogy álljanak erősen és szilárdan. Újra meg újra elismétli, hangsúlyozza, mennyire fontos Krisztusban megállni. Ahhoz pedig, hogy szilárdan kitarthassanak Sátán fondorlataival szemben, magukra kell öltetniük Isten fegyverzetét.

Érdekes módon nem azt mondja a hívőknek, hogy harcoljanak a gonosz ellen, hanem hogy álljanak erősen. Miért? Mert Isten harcol! Krisztus már megszerezte a győzelmet a kereszten és a feltámadása által, tehát eljövetelekor biztosított a végső győzelem. Nekünk csak határozottan és szilárdan ki kell tartanunk Isten és az Ige mellett.

Pál a folytatásban kijelenti, hogy nem hús és vér ellen van a harcunk, hanem a sötétség erőivel szemben (Ef 6:12). A „tusakodás” a görög *palé* szó fordítása, ami birkózást, összecsapást jelent. Érdekes, hogy ez a szó egyedül csak itt fordul elő az Újszövetségben. Sátán rávett arra, hogy azt gondoljuk, emberekkel harcolunk, pedig valójában az ő erői ellen kell küzdenünk. A kozmikus konfliktus minden sátáni erő ellen zajlik, amit különféle kifejezésekkel ábrázol a Biblia, valószínűleg azért, hogy érzékeltesse, milyen nagy a veszély.

Mivel a láthatatlan világ nem látszik, könnyen beleringathatjuk magunkat a gondolatba, hogy nem is létezik az ellenség, sem az Isten elleni harca. Pál azonban nem naiv a jó és rossz közötti küzdelmet illetően. Sokszor szembesült vele saját szolgálata során, Sátán sok éven át próbálta elpusztítani. Hajótörést szenvedett, bottal megverték, megkövezték, kiűzték városokból, és ez nem egyszer, hanem többször is megtörtént. Rámutat, hogy mindez nem azért volt, mert az emberek ellene fordultak, hanem mert természetfeletti erő készítette őket. Isten mégis erőt adott neki ahhoz, hogy tovább folytassa munkáját, így nem csökkent az igehirdetés iránti vágya.

A fegyver felöltése annak metaforája, hogy ragaszkodunk az Ige útmutatásaihoz és bízunk Istenben. A hasonlat a római katona fegyverzetének elemeire utal. A derekunkra csatolt igazlelkűség öve (Ef 6:14) arra emlékeztet, hogy mennyire fontos megragadni az igazságot és nem elengedni, „*hogy munkatársakká lehessünk az igazságban*” (3Jn 8). Az igazság

mellvasa (páncélja - Ef 6:14) arra késztet, hogy átgondoljuk, mit tett értünk Krisztus, hiszen az Ő igazsága takar be bennünket, nem magunk fabrikáltuk. Krisztus az egyetlen, aki átalakít bennünket jelenléte által. Lábunk saruja legyen „a békesség evangéliumának hirdetésére való készség” (Ef 6:15). A Biblia egyedül itt nevezi az evangéliumot a békesség evangéliumának. Az evangélium, a Jézusról szóló jó hír békességet hoz mindazoknak, akik befogadják Őt az életükbe. Pál szólít, hogy fogadjuk be az evangéliumot mi magunk, de vigyük is el mindenhová, ahol csak járunk, és ajánljuk fel az általa kínált reménységet másoknak! A hit pajzsa (Ef 6:16) arra szolgál, hogy kioltjuk a gonosz nyilait.

A gonosz tudja, hogy mit célozzon meg jellemünkben, aminek következtében megtántorodunk és elbukunk: goromba szavak egyikünkknél, alkohol vagy törvénytelen szex a másikunknál. Ám ha felvesszük a pajzsot, azzal nemet mondunk a kételkedésre, a bűnre és a kísértésre, mert bízunk abban, hogy Istennél ott van az erő, amire szükségünk van. Kijelentette, hogy noha mi gyengék vagyunk, Ő erős (2Kor 12:10). Az üdvösség sisakja (Ef 6:17) emlékeztet az örök élet reménységére, amit Krisztus áldozata és feltámadása által elnyerhetünk. Ennek bizonyossága békességet hoz elménkbe. Végül arra utal a Lélek kardja (Ef 6:17), ami Isten Igéje, hogy milyen nagy szükségünk van a Szentírás fegyverére, amit a gonosz támadásai ellen bevethetünk. Ezért olyan fontos bibliai igéket kívülről megtanulni. Ha a hit pajzsát az egyik kezünkben tartjuk, Isten Igéjét (a kardot) pedig a másikban, akkor nem lesz szabad kezünk a bosszú, a rosszindulat, a goromba válaszok, az erkölcstelenség, az etikátlan viselkedés, a kísértés, a kéjvágy, a harag, a megtévesztés stb. „fogására”. Ha a hit és az Ige a fegyverünk, nem csüggedünk el olyan gyakran.

Pál azzal a felszólítással zárja a szakaszt, hogy imádkozzunk mindig, könyörögjünk a Lélek által (Ef 6:18). Ha nem akarunk áldozatul esni Sátán ármánykodásának, imádkozzunk erőért a kísértésekkel szemben; kérjünk bölcsességet, hogy Istennel együtt hozhassuk meg döntéseinket; imádkozzunk az emberek iránti szeretetért; könyörögjünk mélyebb hitért; kérjük, hogy bátorsággal beszélhessünk Krisztusról! Sátán el akar ijeszteni, igyekszik elcsábítani Istentől azzal, hogy szórakozást, izgalmakat, szabadságot ígér, Isten pedig ellát bennünket minden szükséges védelemmel, hogy megállhassunk Krisztusban, mert a valódi szabadság és boldogság csak tőle származik.

Gyakorlati alkalmazás

1. Életünk mely területén van szükségünk arra, hogy kiálljunk valamiért vagy valami ellen? Bátorabban kellene valakiért vagy valamiért felszólalni, bátorabban kellene Krisztusról beszélni? Imádkozzunk azért, hogy felölthessük magunkra Isten fegyverzetét, mégpedig úgy, hogy minden elemet megemlítünk! Kérjük az Atyát, hogy takarjon be kegyelmével! Próbáljunk meg egy hónapon keresztül minden nap így imádkozni, és figyeljük meg, milyen változások következnek be az életünkben!
2. Gondoljunk valakire, akiről tudjuk, hogy Sátán ármányaival küzd! Szánjunk időt arra, hogy imádkozzunk Isten fegyverzetéért számára! Ezúttal is említsük meg a fegyverzet minden elemét, és kérjük, hogy Isten helyezze rá azokat erre a személyre, hogy elméje és szíve megváltozzon, és védve legyen Sátán támadásaival szemben.

BÁTOR BIZONYSÁGTEVŐ

Írta: Rick McEdward

A szemeszter elején Sandrát megkérte egy egyetemi évfolyamtársa, hogy fotózza le neki a jegyzeteit a telefonjával. „Láttam, hogy angolul jegyzetelsz, és én szeretném gyarapítani az angoltudásomat.”

Azon a közel-keleti egyetemen semmit nem tanítottak angolul, de mivel Sandra anyanyelve az angol volt, angolul jegyzetelt. A kérdés többször megismétlődött, ezért Sandra úgy döntött, hogy kicsit kiegészíti a jegyzeteit. A lapok aljára odaírta a kedvenc bibliaszövegeit. Ám amikor le akarta fotózni, belehasított a félelem, hogy ha a fiú elolvassa a bibliaszövegeket, talán semmit nem fog tőle többé kérni, de másként történt. A diáktársa kíváncsian kérdezte, hogy a bibliaszövegek azért vannak-e ott, hogy Sandra ezekkel motiválja magát a tanulásra. „Pontosan - neveltetett Sandra. - Nagyon hasznosak az életemben.” Ezután remek beszélgetés indult el köztük hitről, vallásról. A fiú a szemeszter végére már egész gyűjteménnyel rendelkezett a bibliaszövegekből és az adventista hitelvekből. Meg akarta otthon mutatni a családtagjainak is. Bár később már nem egy szakon tanultak tovább, tartották egymással a kapcsolatot, és a fiú gyakran kért tőle életvezetési tanácsokat. Sandra örökre hálás lesz Istennek, hogy volt bátorsága bibliaszövegeket írni a jegyzetlapokra, és így részt venni Jézus evangéliumának hirdetésében.

A bibliai világnézet

Igeszakszok: 1Mózes 2:7; Lukács 2:52; Róma 8:4-14; 1Korinthus 2:16; Filippi 2:5

Áttekintés

A bibliai világnézet különbözik a görög filozófia dualista nézetétől, ami azt állítja, hogy a test rossz, a lélek pedig jó. Eszerint az örökkévaló lélek a halandó test rabságában van, de az ember halálakor megszabadul, és ettől a pillanattól kezdve örökké él.

Ez a nézet ellentmond a világos bibliai tanításnak, amely szerint Isten mindent igen jónak teremtett, beleértve a testünket is. Arra teremtett bennünket, hogy tőle függjünk, ezért a halhatatlanság nem lényünk jellemzője. Az élet nem bennünk van, hanem Istentől kapjuk, és ha szoros kapcsolatban élünk a Teremtővel, akkor örökre megmarad. Isten élő lélekké teremtette az embert (1Móz 2:7). A halhatatlanság nem bennünk van, hanem állandóan árad hozzánk az Úrtól, a külső Forrásból.

Az emberi természettel kapcsolatos bibliai világnézet szerint egész lényünk egy egységet képez, amelynek elemei a fizikai, mentális/intellektuális, érzelmi, akarati, lelki és szociális aspektusok, és ezek nem léteznek egymástól elkülönülve, egymástól függetlenül. Teremtő Istenünk szerkesztette össze csodálatos és elszakíthatatlan egységgé mindezt, és mindegyiket neki kell megszentelnie (1Thessz 5:23).

Lényünk egy egység, és Isten vágyik rá, hogy átformáljon bennünket. Azért szól hozzánk, hogy elősegítse az átalakulást. Ellen G. White hangsúlyozza, hogy az Úr a gondolatvilágunkon keresztül beszél hozzánk. „Az egész szervezetünkkel összeköttetésben álló agyi idegek jelentik azt a csatornát, amelyen keresztül a menny kapcsolatba léphet az emberrel, hatással lehet életének legbenső részére” (*Testimonies for the Church*. 2. köt. 347. o.). Nagyon fontos tehát, hogy Krisztus elméje lakozzon bennünk, így megérthessük Igéjét. Ha Isten Igéje lakozik bennünk és folyamatosan vezet, akkor a Szentlélek hatalma át tudja alakítani az elmén-

ket. „Ezt a tudást csak egyetlen úton-módon szerezhethetjük meg: ha a Szentlélek érteti meg velünk, aki ihlette az Írásokat” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 81. o.). *„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el az elmétek megújulása által, hogy megítélhessétek, mi Isten jó, kedves és tökéletes akarata”* (Róm 12:2).

Kommentár

Élet a Lélek által

Az életünk lelki dimenziója a legfontosabb, megfelelően kell ápolni. Hogy segítsen ennek a feladatnak a megértésében és megvalósításában, Pál apostol élesen szembeállítja egymással a test szerinti és a Lélek szerinti életet (Róm 8:4-6). Szemben áll egymással a test és a Lélek: a hűvér természet és a lelki természet, amit a Szentlélek újít meg (Róm 8:9-11). Lelki életünk karbantartásának létünk minden területére ki kell terjednie, beleértve a hozzáállásunkat és az indítékainkat is. Választanunk kell Isten és az Ő értékei, illetve a bűn és az énünk között, amivel a test kívánságait elégtűjük ki. Ilyen a bujaság, a kapzsiság, az irigység, a harag, a kevélység, az uralomvágy. Pál biztosít bennünket: aki engedi, hogy megváltoztassa Isten, aki figyelmét a Lélekre és a mennyei dolgokra irányítja (Kol 3:2), azt vezeti a Lélek. Ezek a hívők Isten gyermekei (Róm 8:5, 14). Ezékiel beszél a kőszív vagy a hússzív választásáról (Ez 36:26), vagyis hogy érzékenyek vagyunk-e Isten hangjára, hajlandók vagyunk-e változni és nyitottak vagyunk-e a szükségben lévők megsegítésére. Csak a mennyei Sebész képes elvégezni az emberben az ehhez szükséges szívátültetést.

A test - fizikai szempont

Az ember: test (1Móz 6:3); porból lett, a porból vétetett, és a porba tér vissza (1Móz 3:19). Ez azt jelenti, hogy törekenyek és halandók vagyunk. Pál mégis arra bátorítja a hívőket, hogy töltekezzenek be a Lélekkel, dicsőítsék Istent a testükben: *„Avagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől kaptatok, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg, dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben”* (1Kor 6:19-20). Azt is kifejti, hogy mi legyen az életcélunk: *„akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, mindent Isten dicsőségére tegyetek”* (1Kor 10:31).

Lélek/szív - érzelmi, intellektuális, akaratí szempontok

A héber Biblia sok-sok igeversben kiemeli a szív fogalmát. Isten kijelenti, hogy a tanításai és gyéjelme, Lelke áltál alakítja át az emberi szívet: „törvényemet a bensőjükbe helyezem, a szívükbe írom be” (Jer 31:33). „Lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy rendelkezéseim szerint járjatok, törvényeimet megtartsátok és betöltsétek” (Ez 36:27). A Bibliában a szív többet jelent a vért pumpáló, fizikai szervnél, az érzelmek székhelyére utal, arra, ahol eldöntünk dolgokat, érzünk, gondolkodunk. A bensőnket jelképezi, az indítékainkat, a céljainkat, a vágyainkat.

Szociális szempont

Társas lényeknek teremtett bennünket Isten, senki sem külön kis sziget. Ahhoz, hogy egészséges egyensúly legyen az életünkben, értelmes és tartalmas kapcsolatokat kell ápolnunk másokkal, szolgálva egymásnak, ahogyan Jézus is tette (Mt 20:28). Ez jól kirajzolódott az életében, a fejlődésében is: „Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testének állapotában és az Isten és az emberek előtt való kedvességben” (Lk 2:52). Krisztus élete egyensúlyban volt, hiszen egyaránt tökéletes harmóniában fejlődött személyiségének minden területe - mentális, fizikai, lelki és szociális dimenziója.

Krisztus értelme

Pál apostol világossá teszi, hogy minden hívő lelki ember legyen. Csak akkor lehet bennünk Krisztus értelme, ha lelki képpen fogjuk fel a lelki dolgokat és Isten Lelke vezérel bennünket (Róm 8:14). „Mert ki érte fel az Úr értelmét, hogy oktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van” (1Kor 2:16). Így bepillantást nyerhetünk Isten értelmébe, hogy megismerjük a gondolkodásmódját.

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt” (Fil 2:5). A magyar ERV fordítás így adja vissza ezt az igeverset: „Az a gondolkodásmód és törekvés uralkodjon hát bennetek is, amely a Krisztus Jézusban volt”. Isten gondolkodásmódja szabja meg a miénket is. Jézus megfeddte Pétert a földies látásáért: „nem Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberekéire” (Mt 16:23).

Antropológiai tanulmányok és agy kutatás

A teológiai antropológia területén jelenleg folyó kutatások nagyszerű, friss információkat tárnak fel az ember halandóságával kapcsolatosan.

A kutatások megerősítik a bibliai tanítást. David P. Gushee kijelenti: „A görög elképzeléssel ellentétben, hogy a test elporlad, miközben a lélek elszáll a mennybe, a bibliai (különösen a zsidó) gondolkodás úgy tűnik, nem lát ilyen elkülöníthető létformát a test, a lélek és a szellem között. Amikor meghalunk, egész lényünk megszűnik létezni” (*Only Human: Christian Reflections on the Journey Toward Wholeness*. San Francisco, CA, 2005, Jossey-Bass, 49. o.).

Nancey Murphy szól létünk fizikai és kapcsolati funkcióiról, emellett hangsúlyozza az ember erkölcsi felelősségét is. A lélek szó helyett az *én* fogalmát használja: „Az *én* szó sokféle értelemben fordul elő a pszichológiában és a filozófiában. Itt nem igazán az a kérdés, hogy mit jelent az »én«, a lényeg inkább az, hogy legyen énképünk” (Murphy: „Nonreductive Physicalism” című írása az *In Search of the Soul: Four Views of the Mind-Body Problem*. szerk.: Joel B. Green és Stuart L. Palmer. Downers Grove, IL, 2005, InterVarsity Press, 124. o.). Murphy állítja, hogy az emberek fizikai lények, és „az agy működésének köszönhető minden, amit korábban az elmének vagy a léleknek tulajdonítottak” (i. m. 132. o.). Lenyűgöző megerősítése ez annak, amit egykor Ellen G. White írt! (Lásd az Áttekintésben szereplő idézetet.)

Joel Green az agykutatásban és a bibliai tudományokban szerzett jártassága alapján kijelenti, hogy jobban meg kell értenünk a bibliai antropológiát. Az ember holisztikus megközelítése mellett áll ki. Hangsúlyozza: az ember egy egység, nincs különálló lelke. Nagyon helyesen tagadja, hogy a fizikai test halála után a lélek tovább élne valamilyen „köztes állapotban” (*Body, Soul, and Human Life: The Nature of Humanity in the Bible*. Grand Rapids, MI, 2008, Baker Academic, 177-180. o.). Green a feltámadás reménységével zárja a tanulmányát, és határozott szavakkal fogalmaz: „A teremtett emberben semmi nincs, ami eredendően halhatatlan lenne. A feltámadás és az utána következő, testben való élet Isten teremtése, isteni ajándék” (i. m. 175. o.).

F. F. Bruce is helyesen írja: „A bibliai szóhasználatban a halhatatlanság - eredendően - egyedül Istené; rajta kívül pedig csak azoké, akiknek Ő adja.” Tegyük hozzá, ahol emberekről van szó, a Biblia a halhatatlanságot testi értelemben mondja, nem test nélküli lélekre.

„Nyugati kultúránkban a halhatatlansággal kapcsolatos gondolkodásmódot és szóhasználatot nagyrészt Platónnak a lélek halhatatlanságáról szóló tanítása határozta meg. Platón nem úgy értette a halhatatlanságot, ahogyan a Biblia írói, és amit ő gondolt a lélekről, az nem egyezik azzal, amit a Biblia írói gondoltak a lélekről. A keresztények számára a halhatatlanság Krisztus feltámadásához kötődik” (George Wisbrock: *Death and the Soul*. Oakbrook, IL, 1990, ZOE - Life Books, i. o.).

Gyakorlati alkalmazás

1. Tegyük fel, hogy egy barátunk csüggedt, csalódott, depressziós. Hogyan tudunk neki segíteni, hogy visszanyerje az életben és a reménységben való örömét?
2. Az individualizmus, az énközpontúság és az önzés megöl minden értelmes, tartalmas kapcsolatot, ami bizalomra és áldozatkészségre épülne. Hogyan építhetünk ki értékes kapcsolatrendszert a körülötünk élőkkel?
3. Ellen G. White kijelenti: „Ha többet gondolnánk Jézusra, és többet beszélünk róla, akkor jobban érezhetnénk jelenlétét is... A megfeszített Krisztus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya” (*Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 76. o.). Hogyan tudunk gyakorlatiasan beszélni Jézusról egy társaságban beszélgetve?
4. Hogyan lehet bennünk Krisztus értelme? Mitől függ ez, és hogyan lehet kialakítani?
5. Mit tehetünk agyunk és idegrendszerünk védelme érdekében, hogy nyitottak legyünk Isten készítésére?

JÉZUS A SÁRKÁNNYAL SZEMBEN

Írta: Andrew McChesney

2020 végén valami furcsa és megmagyarázhatatlan dolog történt Kue-val Észak-Laoszban. Kezdtett felpuffadni a teste, különösen a gyomra. Aggódó férje, Cheng elvitte a helyi sámánhoz, aki azt mondta nekik, hogy egy sárkány költözött az asszonyba, és el akarja ragadni magával az alvilágba. Állatáldozatot követelt, hogy megbékítsék a sárkányt és visszahívják Kue lelkét. Cheng mindent odaadott, amit a sámán kért tőle. A következő két hónapban más gyógyítókat is felkerestek, de Kue állapota csak romlott. A férfi végül két adventista misszionáriushoz fordult segítségért, akik imádkoztak Kue-ért, és elküldték a fővárosi kórházba kivizsgálásra. Ott veseelégtelenséget diagnosztizáltak nála, és Kue hamarosan intenzív osztályra került. Mivel biztosítás híján a hosszú kezelés magas költségeit senki sem tudta vállalni, Cheng meghozta a nehéz döntést, hogy hazaviszi a feleségét. Napokkal azután, hogy Kue-t hazaszállították, egy adventista lelkész és néhány bibliamunkás látogatta meg őket. Bőjtöltek és imádkoztak érte, Kue állapota pedig hamarosan javulni kezdett, légzése könnyebb lett, a puffadás elmúlt. 2021 májusára már segítség nélkül tudott járni. Kue ma élő bizonyossága annak, hogy van Isten a mennyben!

Az ítélet folyamata

Igeszakszok: Ézsaiás 35:4; Dániel 7:9, 10, 13, 14, 22, 26, 27; Jelenések 20:7-15

Áttekintés

Isten a Bíró (Ézs 35:4), aki elfogulatlan az ítéletében. Ez jó hír számunkra. Bűnösök vagyunk, ezért az ítélőképességünk homályos, hajlunk az elfogultságra és az előítéletre, egyeseket a mennyekbe emelnénk, másokat viszont kizárunk onnan. Isten ismeri az emberek szívét, gondolkodását, indítékait, egyedül Ő képes elfogulatlan és igazságos döntést hozni minden emberről.

Ítéletei által Isten helyreállítja dicsőségét és igazolja jellemét. Ezt pedig olyan nyíltan és következetesen teszi, hogy mindenki tudhatja, kicsoda Ő (Zsolt 34:8). Azt szeretné, ha a világegyetem minden értelmes lény megértené céljait, tudná, hogy igazságosan bánik a gonosszal, megfelelő büntetéssel sújtja, a megtérő bűnöst pedig igazságosan váltja meg (Ez 18:21, 23, 32; 33:11; Róm 3:21-26).

Az Isten ítéletéről szóló evangélium a megtérő bűnösök üdvösségére összpontosít, a szeretet Istenéről közöl jó hírt, aki szeretete által ítéletet mond, és maradandó megoldást hoz a halál, a szenvedés, a fájdalom, az igazságtalanság, az erőszak és a bűn minden következményének problémájára (Róm 6:23; 2Thessz 1:9; Jel 21:3-4).

Végül Isten az egész világegyetemben helyreállítja a harmóniát és békét (Ef 1:10). Megszűnik létezni, megsemmisül a gonosz és mindenki, aki hozzá tartozik (Mt 25:41, 46; Jel 20:13-15). Aki pedig teljesen és önként átadja magát Istennek, elismerve Őt Teremtőjének, Megváltójának, Urának és Királyának, örök életet fog kapni, az örökkévalóságon át szolgálja és imádja az Örökkévalót (2Móz 34:6-7; Dán 7:14, 27; Náh 1:7; Jn 3:16-17; Ef 1:4-10; Fil 2:10-11; Jel 15:3-4). Tehát Isten örökre helyreállítja az örömben, boldogságban, békességben bővelkedő életet, és többé semmilyen formában nem zavarja meg azt engedetlenség és lázadás (Náh 1:9; Jn 10:10; Róm 2:7; 1Tim 1:16; 2Tim 4:7-8; Tit 2:11-14).

Kommentár

Isten mesterien megtervezte a bűn problémájának megoldását, aminek fókuszában Krisztus kereszthalála áll. Ebben az eseményben több minden igazolást nyert: 1) Isten jelleme igazolódtott – a Golgota bizonyítja, hogy Isten a szeretet, az igazság, az igazságosság, a szentség és a szabadság Istene, a békesség, az öröm és a jólét garanciája (Zsolt 51:6; Jn 3:16; Róm 3:21-26); 2) Sátán felett megszületett az ítélet (Jn 16:11; Zsid 2:14); 3) a bűnre is ítéletet mondott Isten (Róm 8:3); 4) ítélet született az emberiség felett, Krisztus magára vette a kárhoztatást (Ézs 53:4-6; 2Kor 5:21; Gal 3:13). Isten mindazok számára lehetővé teszi az örök életet, akik elfogadják Jézus Krisztust személyes Megváltójuknak (1Jn 5:12-13). Azt szeretné, ha minden ember élne (Ez 18:30-32; 1Tim 2:2-3).

Az advent előtti vagy vizsgálati ítélet

A Biblia szerint amikor a második advent előtt Isten összehívja a mennyei ítélőszéket (Dán 7:9, 10, 13, 14, 22, 26, 27; Jel 11:19; 14:7; vö. Mt 22:1-14), annak elsődleges célja az, hogy törvényesen, örökre helyet biztosítson számunkra a mennyei családban. Jn 14:2-3 versei biztosítanak arról, hogy Jézus nem építészként készít nekünk házakat, lakhelyeket (ez nem gond, sikerülne neki egy szempillantás alatt), hanem az egész univerzum képviselői előtt jogi értelemben biztosít nekünk helyet. Ez az eljárás sok időbe telik, ahogy azt Dán 7:9, 10, 13, 14, 22, 26, 27 verseiben találjuk. Jézus az igaz Tanúbizonyoság, Ő igazságosan bemutatja egyéni esetünket, és kijelenti az egész világegyetem előtt, hogy az övéi vagyunk, hiszünk benne, elfogadtuk bűntől megtisztító halálát, kegyelme elég számunkra, annak ereje munkálkodik az életünkben.

Jézus törvényesen, nyíltan, a nyilvánosság előtt, teljesen átlátható módon bizonyít mindent az univerzum összes lakója előtt. Az örökkévalóságon át soha többé nem veti fel senki, hogy nem történik-e valami titokban vagy részrehajlóan. Világossá teszi, hogy a megváltottak egytől-egyig megbízhatóak, bele fognak illeszkedni a mennyei családba, mert csodálatos kegyelme átforgalmazza, átalakítja őket. Isten úgy akar befogadni bennünket a mennybe, hogy ne legyenek kételyek vagy kérdőjelek.

A vizsgálati ítéletet jellegénél fogva megerősítő ítéletnek is nevezhetjük, mert igazolja, megpecsételi és jóváhagyja, amit az ember élete során tett. A megerősítő ítélet az életünk folyamán hozott döntéseink jóváhagyása.

Az adventet megelőző ítélet leírására különféle kifejezéseket használhatunk: 1) megerősítő ítélet – különösen a megváltottak szempontjából fontos ez, mert Jézus a vele való kapcsolatunkat megerősíti a világegyetem előtt; 2) kinyilatkoztató ítélet, mert Jézus feltárja az egész mennyei család előtt, kik Isten igaz követői, leleplezi az antikrisztust, aki Istennek és a megváltás követének mutatja magát; 3) demonstratív ítélet: Isten tényekkel alátámasztva mutatja be a mennyei lényeknek a hozzá, a törvényéhez, a népéhez, a természetéhez és a bűnhöz való viszonyulásukat, továbbá kifejti, hogyan bánik a bűnnel, a gonosszággal, Sátánnal és mindazokkal, akik őt követik; 4) vizsgálati ítélet – az angyaloknak, a mennyei lényeknek szükségük van erre a folyamatra annak érdekében, hogy további bepillantást nyerjenek a nagy küzdelembe, és megértsék, miért ment meg Isten egyeseket, másokat pedig miért nem fogad be a mennybe. Tehát a könyveket megnyitják a menny lakói előtt (Dán 7:10), amelyek bizonyítják Isten döntéseinek elfogulatlan voltát.

Az adventet megelőző ítélet folyamán nem hoznak azzal ellentétes ítéletet, mint amit az életünkben tapasztalunk. Jézus megerősíti, ha Isten megváltói tevékenysége folyamatban van valaki életében, azt pedig elítéli, aki elutasítja Őt. Nem kell félnünk Isten advent előtti ítéletétől, mert ebben megerősíti, nyilvánvalóvá teszi, feltárja és bemutatja a mennyei világ számára az életünk során meghozott döntéseket. Nem ad hozzájuk semmit, nem is változtat azokon. Ő hű és igaz, bizonyosságot tesz gyermekeiről, akik az övéi (Róm 8:31; Jel 3:14).

A végítélet

A végítélet a földön a millennium lezárulása után fog lezajlani, amikor a gonoszok feltámadnak. Összegyűlnek, hogy megtámadják Istent és népét az Új Jeruzsálemben (Jel 20:7-10; 21:1-3). Isten leül a nagy, fehér trónra, és ítéletet mond minden meg nem tért teremtménye felett (Jel 20:11-12). A kereszt fényében a bűn és a megváltás jelenetei peregnek le. Mindenki láthatja az Isten elleni lázadás összes szakaszát, valamint a gyönyörű megváltási tervet – egészen Sátán mennyei lázadásának kezdetétől Jézus áldozati kereszthalálán át a második eljöveteelig, a végső győzelemig.

Jézus kereszjtét Isten trónja fölé emelik. Erről a jelenetről így ír Ellen G. White: „A trón felett feltűnik a kereszt. Körképszerűen felsorakoznak

Ádám megkísértésének és bukásának jelenei, és a nagy megváltási terv egymást követő eseményei” (*A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 568. o.). A gonoszok látni fogják, mit tett Isten a megváltásukért, ők hány és hány esélyt szalasztottak el, elbizakodottságukban és tudatlanságukban miként vetették meg a kegyelmet. Makacsságuk és közönységük lelepleződik, és látni fogják lázadásuk valódi jellegét.

Sátán minden bűnöst összegyűjt a szent város elleni, végső, kétségbeesett támadásra. Gonosz jellemük még egyszer nyilvánvalóvá válik. Az Istenről, jelleméről, tetteiről szóló legigazabb, legszebb kinyilatkoztatás sem változtatja meg őket. Szívük mélyéig romlottak. Csak egy megoldás van: meg kell semmisíteni a gonoszságot. Tűz fog alászállni az égből, és egyszer s mindenkorra végez a bűnnel, a gonoszsággal, a lázadással (Jel 20:9-10). A megtisztító tűz hajtja végre az ítéletet, aminek a következménye a végső, örök, visszafordíthatatlan halál. Aki nem fogadta el Jézust Megváltójának, megmaradt makacsságában, annak számára nincs remény. A rombolás/pusztítás a természete. Istennek tehát – szeretetből! – el kell pusztítani a pusztítókat. Ez az ítélet a végső megsemmisítés. Istennek cselekednie kell a meg nem térő emberek, gonosz angyalok és Sátán pusztító viselkedése következtében, különben a gonosz győzne, az élet veszélybe kerülne, végül pedig megszűnne. Így viszont a bűn, a bűnösök és angyalaival együtt Sátán is elpusztul, a föld pedig megtisztul a bűntől (Jel 20:9, 13-15; vö. 2Pt 3:7, 10-13).

Miután Isten kimetszette azt, ami olyannyira beteg és bűnös volt, hogy már nem gyógyulhatott volna meg, újjáteremti az életet. Új eget és új földet alkot (Jelenések 21-22). Az üdvösség és az élet az egész örökkévalóságban biztosított, soha többé nem lesz bűn. A világegyetemben minden értelmes lény hűségesen, szeretetből és hálából fogja szolgálni Istent, mert ismerik szeretetét, igazságosságát és igazságát. Az örökkévalóságon át szeretet, béke, harmónia, öröm, igazságosság, szabadság, rend és igazság fog uralkodni. Istent, az uraknak Urát és királyoknak Királyát mindenki szeretni, tisztelni, engedelmesen szolgálni, imádni fogja örökkön-örökké (Dán 7:27; Jelenések 21-22).

Isten ítélete tehát az Ő szeretetének, igazságának és igazságosságának kinyilatkoztatása, bemutatása (Fil 2:10-11; Jel 15:2-4). Kormányzása nyílt, útjairól mindig bebizonyosodott, hogy igazak és igazságosak.

Akkor is igazságos, amikor megigazítja a bűnösöket, akik elfogadták Őt, személyes Megváltójukként bíztak benne és nemet mondtak a bűn problémájára meg a gonoszságnak, Sátánnak és bukott angyalainak.

Gyakorlati alkalmazás _____

1. Miért van óriási szükség Isten ítéletére a nagy küzdelem összefüggésében, és ha arra gondolunk, hogy mi a világegyetem érdeke a bűn kérdését illetően?
2. Hogyan tehetünk különbséget Isten pozitív és negatív ítéletei között?
3. Hogyan élhetünk félelem nélkül, várva Isten ítéletét?

ÁLMOK ANGOLÁBAN

Írta: Andrew McChesney

Ahányszor csak a gyülekezetbe ment, a kis William Frederico Joao Lumbo mintha mindig ugyanazt az egy mondatot hallotta volna a prédikátortól. A hatalmas ember égnék emelt karokkal, mennydörgő hangon kiáltotta: „Akik nem azért élnek, hogy Istennek szolgáljanak, nem is méltóak az életre!”

Ezek a szavak nagy hatást gyakoroltak fiatal elméjére, de a környező világ is. 14 éves korában úgy döntött, inkább táncolni fog. Kis csoportjával különféle helyeken lépett fel. Egy idő múlva azonban a tánc varázsa elmúlt, William pedig úrt érzett a lelkében. Dohányozni és inni kezdett. Egy nap kétségbeesetten imádkozott: „Uram, én nem neked szolgálva élek, ezért nem is vagyok méltó az életre!” Nem sokkal az imát követően egy pendrive-on egy prédikációt kapott. A hallottak nagy hatást gyakoroltak rá. Térdre borulva adta át az életét Istennek. Elhatározta, hogy templomba, vagy gyülekezetbe fog járni. A Covid-19 járvány miatt azonban minden templomot bezártak. William végül egy kis adventista házicsoportban kötött ki. Ott nagy meglepetés érte. A csoport vezetője elmondta neki, hogy előző két éjszaka álmokat kapott. Az egyikben egy ágat fogott a kezében, amit össze akart valahogy kapcsolni a fával, hogy újra növekedésnek induljon. A másik álomban egy folyóparton állt, ami mellett egy kisebb patak folyt, és neki valahogy össze kellett kötnie a kis patakot a nagy folyóval. „William, te vagy a kis ág, aminek össze kell kapcsolódnia a nagy fával. Jézus az Élet Fája, de te vagy a kis patak is, a nagy folyó pedig Jézus. Össze kell kapcsolódnod Jézussal, aki az Élet Folyója.”

Ma William már nem is lehetne boldogabb. Csak azért él, hogy Istennek szolgáljon.

Isten mindent újjáteremt

Igeszakaszok: Ézsaiás 65:17-25; Jelenések 21-22

Áttekintés

Az utolsó tanulmányunk a keresztények végső reménységéről szól, amire mindnyájan vágyunk, arról az időről, amikor Isten új eget és új földet teremt. Akkor a bűnös világ régi rendje megszűnik. Bűnös múltunk nem nyomaszt többé, kudarcaink, bűneink és törvényszegéseink mind eltöröltetnek. A múlté lesz minden bajunk, csalódásunk, a sebeink begyógyulnak.

A millennium után Isten eltöröl minden könnyet, a nagy küzdelem véget ér. Isten mindent újjáteremt. A szeretet, a boldogság, a nyugalom és az öröm lesz az úr. Isten új eget és új földet alkot, új életminőséggel. Nem lesz szükség kórházakra, börtönökre, temetőkre, mert ott nem lesz fájdalom, betegség, szenvedés, erőszak, bűntény, megrontás vagy halál (Jel 21:4-5). Az Új Jeruzsálem lesz „*az Isten sátra az emberekkel..., és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük*” (Jel 21:3). Az új földön az élet lélegzetelállító és a legteljesebb mértékig kielégítő lesz. Amit Isten kinyilatkoztatott nekünk arról, az felülmúlja a képzeletünket, mert „*Semmi elátkozott nem lesz többé, és az Isten és a Bárány trónja benne lesz, és szolgálói szolgálnak neki, és látják az ő arcát, és a neve a homlokukon lesz. Éjszaka nem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra és napfényre, mert az Úristen lesz a világosságuk, és uralkodnak örökkön-örökké*” (Jel 22:3-5).

Kommentár

Ézsaiás leírása 65:17-25-ben

Ézsaiás a remény prófétája. Minden más prófétánál többször utal a Messiás eljövetelére és Isten országának megalapítására, méltán nevezik próféta-evangélistának, könyvét pedig „az ötödik evangéliumnak”. Ézs 65:17-25 szakaszában az új égről és új földről ír. Hogyan ábrázolja az életet az új földön? Leírásban 12 jellemzőt találhatunk.

1. Az új föld Isten egyedi teremtése (Ézs 65:17). Isten, a Teremtő alkotja meg.
2. A bűnös múlt már nem terheli Isten szolgáit (Ézs 65:17).
3. Jeruzsálem az öröm és a boldogság helye lesz (Ézs 65:18).
4. Jeruzsálemben nem lesz sírás (Ézs 65:19).
5. Nem lesz csecsemőhalál vagy vetélés (Ézs 65:20, 23).
6. A hűségesek hosszú élete biztosított (Ézs 65:20, 23), de mielőtt az élet az új földön elkezdődne, a bűnösök meghalnak (Ézs 65:20).
7. A megváltottak kreatív munkát fognak végezni (Ézs 65:21-23): házakat építenek, szőlőket plántálnak.
8. A béke és a biztonság garantált lesz (Ézs 65:22). Nem lesz háborús fenyegetés, pusztítás.
9. Az emberek élvezni fogják az életet Isten jelenlétében és áldásával (Ézs 65:23).
10. Az imákra Isten azonnal válaszol (Ézs 65:24).
11. A természetben is új életfeltételeket alkot Isten (Ézs 65:25).
12. A lakók tapasztalják a szövetségi átkok fordítottját, a bőséges áldásokat, ahogy ez a szakasz jelzi, összehasonlítva 5Mózes áldásaival és átkaival (5Mózes 27-28; vö. 3Mózes 26).

Érdemes megfigyelni, hogy Ézsaiás újra meg újra kijelenti: Isten új eget és földet teremt, és ezt a két kulcsszót összekapcsolja, bár néha elég lazán (lásd Ézs 1:2; 13:13; 24:4, 18, 21; 37:16; 40:12, 22, 26-28; 42:5; 44:23-24 45:8, 12, 18; 48:13; 49:13; 51:6, 13, 16; 55:9). Az eget és a földet abban az összefüggésben említi, hogy Istennek van hatalma megmenti népét, képies nyelvezete a helyreállításra utal. *Ézsaiás próféta könyve* korábbi fejezeteiben Isten már kijelentette, hogy Ő a Teremtő, és „új” eget és földet teremt: „*A szádba adtam beszédemet, és kezem árnyékával fedtelek be, hogy az egeket kifeszítsem, és megalapozzam a földet. És azt mondom Sionnak: Az én népem vagy*” (Ézs 51:16). A héber Bibliában csak kétszer történik említés arról, hogy az Úr új eget és új földet teremt, csak *Ézsaiás próféta könyvében* (Ézs 65:17; 66:22). A másik utalás erre az Újszövetségben, *A jelenések könyvében* van (Jel 21:1).

A kulcskérdés, hogy vajon az eszkatológiai (végidei, ítélet utáni) új ég és új föld ábrázolása-e a fenti leírás (Ézs 65:17-25). Világosan kitűnik, hogy Ézsaiás 65. és 66. fejezete nem ugyanazt az eszkatológiai képet ábrázolja, mint Jelenések 21-22, mert még említi a halált, a bűnt, az átkot,

a házasságot, a gyermekek születését. Akkor tehát milyen eseményre utal Ézs 65:17-25?

Ézs 65:17-25 olyan új állapotokról beszél, amelyek megvalósulhattak volna Izraelben, ha Isten népe az Ő Igéje szerint élt volna. Isten miniatűr országa jött volna létre Izraelben: az igaz Isten ismerete növekedett volna, a Messiás elfogadásának lehetősége szintén. Jeruzsálem hatalmas fővárossá vált volna. Népek özönlöttek volna Isten templomához, hogy megismerjék az igaz, élő Istent, szolgálják és imádják Őt (lásd pl. Ézs 2:2-4; 56:3-8; Mik 4:1-3). Az „új és ég új föld” „túlzó” kifejezésként ebben az összefüggésben azt jelenti, hogy milyenek lettek volna az új, földi életkörülmények Júda helyreállítását követően, a babiloni fogságból való visszatérés után. Ez a kifejezés Isten népének ideális körülményeit írja le saját földjén. Ézsaiás 65 természetesen egy előkép is, előíze az új égnek és új földnek. De mi alkalmazható mindebből az eszkatológiai új földre? A helyes alkalmazáshoz három alapelvet kell figyelembe venni.

Három alapvető magyarázati elv

1. elv: Amit nem tagadnak, az marad.

Ézs 65:17-25 olyan leírást ad az új földről, amely később arra ihlette a bibliai írókat, hogy a) megerősítsék, hangsúlyozzák, ismételjék, vagy b) ne tagadják valóságát, ezzel igazolják érvényességét és alkalmazhatóságát az eszkatológiai új földre vonatkozóan. Egyszerűbben fogalmazva: amit nem tagadnak, az marad az új földön is, mert automatikusan átkerül, érvényessége folytatódik. Az élet pozitív jellemzői maradnak: öröm, boldogság, biztonság, béke, jólét, tevékeny munka. Új viszonyok alakulnak ki az állatvilágban. Továbbá nem lesz többé sírás, fájdalom, bánat, szenvedés. A múlt már nem jelent terhet. Az új föld Isten bőséges áldásaival válik teljessé. Egyetlen későbbi író sem cáfolja vagy tagadja az új életnek ezeket a fontos jellemzőit. Éppen ellenkezőleg: megerősítik ezeket.

2. elv: amit tagadnak, az nem folytatódik (az új földön már nem fog létezni)

Aminek a későbbi bibliai írók ellentmondanak vagy amit világosan tagadnak Ézs 65:17-25 leírásából, az nem alkalmazható az eszkatológiai új földre. Más szóval: az életnek azok a jellemzői, amelyek ellentétesek lennének más igehelyek állításaival a Szentírásban, az új földön nem fognak létezni. Tehát, mi nem lesz ott?

1. Halál

Ézsaiás még említi a halált (a tevékeny, áldásokban gazdag, bővelkedő élet után), de János egyértelműen tagadja (az új földre vonatkozóan): „és szemükről minden könnyet letöröl, és halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21:4).

2. Bűn, bűnösök, átok

Ézsaiás említi az „átkot” és a „bűnösöket”, de János világosan kijelenti, hogy bűn nem lesz az új földön (Jel 21:8, 27; 22:3).

3. Házasság, gyermekszületés

Ézsaiás hangsúlyozza, hogy „az új földön” nem lesznek vetélések, nem lesz csecsemőhalál, ami Isten áldásának kifejeződéséként értékes házasságokat feltételez, bőséges gyermekáldással. Amikor Jézust megkérdezték a feltámadásról és az utána következő életről, Ő azt válaszolta, hogy az örök életnek már nem lesz része a házasság és a gyermekszületés (Mt 22:29-32; lásd még Ellen G. White: 28. kézirat, 1904; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. 164. o.). Amit Isten készít a gyermekei számára, az sokkal jobb és teljesebb lesz, mint amit ma a legcsodálatosabb, legboldogabb, legharmonikusabb, legértelmesebb házasság nyújthat. Az Isten valami jobbat és kielégítőbbet készít a megváltottaknak.

3. elv: Új dolgok is lesznek

Az új földön lesznek új, meglepő dolgok, amelyeket nem említ Ézs 65:17-25, sem 1Mózes 2. Legalább három különleges, teljesen új dolog válik valósággá:

1. Az új Jeruzsálem leszáll a mennyből (Jel 21:2-3).
2. Az Isten trónja az élet vizével együtt ott lesz a városban (Jel 22:1, 3).
3. Isten fizikai, látható, állandó jelenlétével lakozik az emberek között (Jel 22:4-5).

Ézs 66:22-24 záró megjegyzései felölelik azt az időt, amikor az Úr minden szolgája ott él majd az Új Jeruzsálemben az új körülmények között, amit új égként és új földként említ az Írás (Ézs 66:23). A végkimenetel tehát az, hogy az Úr hűséges szolgálói az Új Jeruzsálemben vannak, de a kívülrekedtek Isten kárhoztató ítélete alá estek, sorsuk a teljes megsemmisülés (Ézs 66:24). Ézsaiásnál ez a kozmikus kép az utolsó, ahol az új életet már nem zavarja meg a gonoszok befolyása, így a békét és a harmóniát többé nem rontja meg a bűn. Ez a nemzetek közötti intenzív evangelizálás után következik be (Ézs 66:19-21).

Az ószövetségi egyház (választott nép) várakozása erős volt. Előretekintettek Isten örök országának megalapítására, az új égre és az új földre. Az ószövetségi reménységre fontos rálátást adnak az olyan szakaszok, mint Ézs 65:17-25, Dániel 2, Dániel 7-9, Ézsaiás 24-27, Ezékiel 38-39, 40-48, Jóel 3, Mikeás 4 és Zakariás 14. A nép várakozott, éberrel figyelt és vágyott a hatalmas jelentőségű eseményekre: a Messiásra és Isten országának megalapítására.

A sokak által kedvelt író és prédikátor, Dean Frederic Farrar az 1870-es években személyes ismerőse és tiszteletbeli káplánja volt Viktória királynőnek.

Egy nap Krisztus második eljövételéről beszélt. Miközben a dicsőséges eseményt ecsetelte, könnyeket vett észre a királynő szemében. Az istentisztelet után odalépett az uralkodóhoz és megkérdezte: „Miért sírt felséged a mai beszédem alatt?”

„Azért – felelte a királynő –, mert remélem, hogy még az én életemben eljön!”

„Miért vágyik rá felséged, hogy még az ön napjaiban eljőjjön?” – kérdezte a lelkipásztor.

„Azért, hogy letehessem a koronámat a lába elé” (Idézi H. M. S. Richards a *The Signs of the Times* c. folyóiratban, 1931. december 1. 10. o.).

Gyakorlati alkalmazás

1. Hogyan formálta át az új földdel kapcsolatos reménységünk jelenlegi értékeinket és céljainkat?
2. A *Jelenések könyve* hogyan épít Ézsaiásnak az új földről adott leírására (Ézsaiás 65)? Mely elemeit alakítja át?
3. Ez a végidei reménység vajon csak a csüggedteknek vagy a haldoklóknak szól? Beszéljük meg, indokoljuk a válaszunkat!